ISSN 1977-0863

Úřední věstník Evropské unie

C 92

České vydání

Svazek 57

29. března 2014

Informace a oznámení

Oznámení č. | Obsah | Strana

II *Sdělení*

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2014/C 92/01 Sdělení Komise o výkladových pokynech pro nařízení (ES) č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici 1

2014/C 92/02 Výzva k předložení připomínek k předloze nařízení Komise o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* v odvětví rybolovu a akvakultury 22

2014/C 92/03 Nařízení Komise (EU) č. …/… ze dne 28. března 2014 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* v odvětví rybolovu a akvakultury – NÁVRH..... 22

CS

Cena:
3 EUR

(Pokračování na následující straně)

IV *Informace*

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2014/C 92/04 Směnné kurzy vůči euru 31

Opravy

2014/C 92/05 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 32

2014/C 92/06 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 33

2014/C 92/07 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 34

2014/C 92/08 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 35

2014/C 92/09 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 36

2014/C 92/10 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 37

2014/C 92/11 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 38

2014/C 92/12 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 39

2014/C 92/13 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 40

2014/C 92/14 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 41

CS

(Pokračování na vnitřní straně zadní obálky)

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

SDĚLENÍ KOMISE

o výkladových pokynech pro nařízení (ES) č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici

(2014/C 92/01)

1. ÚVOD

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 ([1]) bylo přijato dne 23. října 2007. Cílem tohoto nařízení, které vstoupilo v platnost dne 3. prosince 2009, je vytvořit vnitřní trh pro poskytování veřejných služeb v přepravě cestujících, a to doplněním obecných pravidel o zadávání veřejných zakázek. Nařízení rovněž stanoví podmínky, za nichž jsou platby kompenzací uvedené v zakázkách a koncesích na veřejné služby v přepravě cestujících považovány za slučitelné s vnitřním trhem a osvobozené od povinnosti předchozího oznámení státní podpory Komisi.

Nařízení (ES) č. 1370/2007 má zásadní význam pro organizaci a financování veřejných služeb v přepravě cestujících autobusem, tramvají, metrem a po železnici v členských státech. Jednotné a náležité uplatňování jeho ustanovení je hospodářsky a politicky důležité. Důvodem je skutečnost, že přidaná hodnota a zaměstnanost v odvětví veřejné dopravy odpovídají přibližně 1 % HDP a 1 % celkové zaměstnanosti v Unii. Dobře fungující odvětví veřejné dopravy je základem účinné sociální, hospodářské a environmentální politiky.

V externím hodnocení ex post provádění nařízení (ES) č. 1370/2007 ([2]), jež provedli jak externí konzultanti, tak zástupci evropských sdružení a členských států, kteří promluvili na celoevropské konferenci zúčastněných stran o provádění nařízení uspořádané Komisí dne 14. listopadu 2011 ([3]), byla Komise vyzvána, aby poskytla pokyny k určitým ustanovením uvedeného nařízení. Rozdílné výklady ustanovení týkajících se definice závazků veřejné služby, oblasti působnosti smluv o veřejných službách, uzavírání takových smluv a kompenzace za závazky veřejné služby mohou bránit vytvoření vnitřního trhu pro veřejnou dopravu a vést k nežádoucímu narušení trhu.

Před přijetím tohoto sdělení vedla Komise konzultace s členskými státy a subjekty zastupujícími zúčastněné strany, například evropskými sdruženími odvětví veřejné dopravy, včetně zaměstnanců v dopravě a organizací cestujících.

([1]) Úř. věst. L 315, 3.12.2007, s. 1.
([2]) DLA Piper, Study on the implementation of Regulation (EC) No 1370/2007 on public passenger transport services by rail and by road 31. října 2010 zveřejněná na adrese http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/studies/rail_enhtm
([3]) Dokumenty z konference jsou zveřejněny na adrese http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/events/2011-11-14-workshop_en.htm

V tomto sdělení Komise objasňuje své pojetí řady ustanovení uvedeného nařízení inspirovaných osvědčenými postupy s cílem pomoci členským státům co nejlépe využít všech výhod vnitřního trhu. Toto sdělení si neklade za cíl pokrýt vyčerpávajícím způsobem všechna ustanovení, ani nevytváří žádné nové legislativní předpisy. V každém případě je třeba si uvědomit, že výklad práva Unie přísluší ve všech případech výhradně Soudnímu dvoru Evropské unie.

V očekávání otevření trhu vnitrostátních služeb v přepravě cestujících po železnici přijala Komise dne 30. ledna 2013 návrh na změnu nařízení (ES) č. 1370/2007 ([1]). V tomto sdělení jsou vysvětlena některá ustanovení uvedeného nařízení, které Komise navrhla změnit, např. ustanovení týkající se uzavírání smluv o veřejných službách v přepravě po železnici. Pokud jde o tato ustanovení, pokyny uvedené v tomto dokumentu by měly být považovány za platné až do vstupu změny nařízení (ES) č. 1370/2007 v platnost.

2. VÝKLAD NAŘÍZENÍ (ES) č. 1370/2007 ZE STRANY KOMISE

2.1 Oblast působnosti nařízení (ES) č. 1370/2007

Tato kapitola o oblasti působnosti nařízení (ES) č. 1370/2007 obsahuje výkladové pokyny týkající se vztahu mezi tímto nařízením a těmito směrnicemi: směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES ([2]) („směrnice 2014/24/EU“), směrnicí 2014/25/EU o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17/ES ([3]) („směrnice 2014/25/EU“) a směrnicí 2014/23/EU o udělování koncesí ([4]) („směrnice 2014/23/EU“). V této kapitole jsou rovněž vysvětleny způsoby použití nařízení na vnitrozemské vodní cesty a teritoriální mořské vody a vysvětlena jeho použitelnost na smlouvy o nákladní dopravě do 2. prosince 2012.

2.1.1 *Ustanovení čl. 1 odst. 3 a čl. 5 odst. 1: Vztah mezi nařízením (ES) č. 1370/2007 a směrnicemi o zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí*

Nařízení (ES) č. 1370/2007 upravuje uzavírání smluv o veřejných službách definovaných v čl. 2 písm. i) v oblasti veřejné přepravy cestujících po silnici a železnici. Avšak tyto smlouvy o veřejných službách mohou rovněž spadat do oblasti působnosti směrnic o zadávání veřejných zakázek (směrnice 2014/24/EU a směrnice 2014/25/EU). Vzhledem k tomu, že směrnice, na které odkazuje nařízení (ES) č. 1370/2007 (směrnice 2004/17/ES a směrnice 2004/18/ES), byly zrušeny a nahrazeny výše uvedenými směrnicemi, měly by se odkazy v nařízení (ES) č. 1370/2007 chápat tak, že se vztahují na nové směrnice.

V čl. 1 odst. 3 se stanoví, že nařízení (ES) č. 1370/2007 se nepoužije na koncese na stavební práce ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/17/ES nebo čl. 1 odst. 3 směrnice 2004/18/ES. Po vstupu směrnice 2014/23/EU o udělování koncesí v platnost je pojem „koncese na práce“ definován v čl. 5 odst. 1 této směrnice. Koncese na práce pro veřejné služby v přepravě cestujících po železnici či jiným druhem drážní dopravy a po silnici se tedy řídí výhradně směrnicí 2014/23/EU.

Pokud jde o vztah mezi nařízením (ES) č. 1370/2007 a směrnicemi o zadávání veřejných zakázek, jakož i směrnicí 2014/23/EU, je důležité rozlišovat mezi zakázkami na služby a koncesemi na služby.

Ustanovení čl. 2 bodů 1), 2) a 5) směrnice 2014/25/EU definuje „zakázky na služby“ jako úplatné smlouvy uzavřené písemnou formou mezi jedním nebo více zadavateli a jedním nebo více hospodářskými subjekty, jejichž předmětem je poskytování služeb. V případě, že jsou tyto zakázky zadávány „zadavateli“ ve smyslu ustanovení čl. 2 odst. 1 bodu 1) směrnice 2014/24/EU, považují se za „veřejné zakázky na služby“ v souladu s čl. 2 odst. 1 body 6) a 9) směrnice 2014/24/EU.

([1]) Návrh Nařízení Evropského Parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení (ES) č. 1370/2007, pokud jde o otevření trhu vnitrostátních služeb v přepravě cestujících po železnici, COM/2013/028 final.
([2]) Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 65.
([3]) Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 243.
([4]) Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 1.

Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice 2014/23/EU o udělování koncesí definuje „koncesi na služby“ jako „úplatnou smlouvu uzavřenou písemnou formou, jejímž prostřednictvím jeden nebo více veřejných zadavatelů či zadavatelů svěřuje poskytování a řízení služeb jiných než provádění prací uvedených v bodě a) jednomu nebo více hospodářským subjektům, přičemž protiplnění za toto pověření spočívá buď výhradně v právu využívat služby, které jsou předmětem smlouvy, nebo v tomto právu společně s platbou“. Ustanovení čl. 5 odst. 1 dále upřesňuje, že „udělení koncese na práce nebo služby musí zahrnovat převod provozního rizika při využívání těchto prací nebo služeb na koncesionáře se zahrnutím rizika vyplývajícího z poptávky nebo nabídky nebo obou. Za převzetí provozního rizika koncesionářem se považuje, když za normálních provozních podmínek není zaručena návratnost provedených investic nebo nákladů vzniklých při provádění prací nebo služeb, jež jsou předmětem koncese. Část rizika převedeného na koncesionáře musí zahrnovat opravdové vystavení náhlým změnám trhu tak, aby jakákoli potenciální odhadovaná ztráta vzniklá koncesionáři nebyla pouze symbolická nebo zanedbatelná“.

Tento rozdíl mezi smlouvami o (veřejných) službách a koncesemi je důležitý, protože podle čl. 10 odst. 3 směrnice 2014/23/EU se tato směrnice nepoužije na koncese na veřejné služby v přepravě cestujících ve smyslu nařízení (ES) No 1370/2007. Udělování koncesí na poskytování těchto veřejných služeb v přepravě cestujících se řídí výhradně nařízením (ES) č. 1370/2007.

Ustanovení čl. 5 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007 stanoví, že uzavírání smluv o veřejných službách v přepravě cestujících autobusem či tramvají se řídí směrnicemi 2004/17/ES ([1]) a 2004/18/ES ([2]), s výjimkou případů, kdy tyto smlouvy mají podobu koncesí na služby. Uzavírání smluv o (veřejných) službách v přepravě cestujících autobusem nebo tramvají se tedy řídí výhradně směrnicemi 2014/24/EU a 2014/25/EU.

Uzavírání smluv o (veřejných) službách v přepravě cestujících po železnici a metrem se řídí nařízením (ES) č. 1370/2007 a je vyňato z oblasti působnosti směrnice 2014/24/EU podle jejího 27. bodu odůvodnění a čl. 10 písm. i) a z oblasti působnosti směrnice 2014/25/EU podle jejího 35. bodu odůvodnění a čl. 21 písm. g).

Tabulka

Přehled použitelného právního základu pro zadávání zakázek podle druhu smluvního uspořádání a oboru dopravy

Veřejné služby v přepravě cestujících	Smlouvy o (veřejných) službách podle definice ve směrnicích 2014/24/EU a 2014/25/EU	Koncese na služby podle definice ve směrnici 2014/23/EU
autobusem a tramvají	Směrnice 2014/24/EU a 2014/25/EU	Nařízení (ES) č. 1370/2007
po železnici a metrem	Nařízení (ES) č. 1370/2007	Nařízení (ES) č. 1370/2007

2.1.2 *Ustanovení čl. 1 odst. 2: Použití nařízení (ES) č. 1370/2007 na vnitrozemské vodní cesty a teritoriální mořské vody*

V čl. 1 odst. 2 se stanoví, že nařízení (ES) č. 1370/2007 se vztahuje na vnitrostátní a mezinárodní veřejné služby v přepravě cestujících po železnici, jiným druhem drážní dopravy a po silnici a že členské státy mohou uvedené nařízení použít pro veřejné služby v přepravě cestujících po vnitrozemských vodních cestách. V zájmu zajištění právní jistoty by rozhodnutí členského státu o používání nařízení (ES) č. 1370/2007 pro veřejné služby v přepravě cestujících po vnitrozemských vodních cestách mělo být přijato transparentním způsobem prostřednictvím právně závazného aktu. Uplatňování nařízení (ES) č. 1370/2007 v přepravě cestujících po vnitrozemských vodních cestách může být zvláště užitečné tam, kde jsou tyto služby zahrnuty do širší městské, příměstské nebo regionální sítě veřejné přepravy cestujících.

([1]) Zrušena a nahrazena směrnicí 2014/25/EU.
([2]) Zrušena a nahrazena směrnicí 2014/24/EU.

V případě nepřijetí rozhodnutí o používání nařízení (ES) č. 1370/2007 v přepravě cestujících po vnitrozemských vodních cestách se tyto služby budou řídit přímo článkem 93 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Některé aspekty přepravy cestujících po vnitrozemských vodních cestách jsou dále upraveny nařízením Rady (EHS) č. 3921/91 ze dne 16. prosince 1991, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat přepravu zboží a cestujících po vnitrozemských vodních cestách uvnitř členského státu ([1]), a nařízením Rady (ES) č. 1356/96 ze dne 8. července 1996 o společných pravidlech, která se vztahují na přepravu zboží a cestujících po vnitrozemských vodních cestách mezi členskými státy s cílem zavedení svobody poskytování těchto přepravních služeb ([2]).

V čl. 1 odst. 2 se stanoví, že členské státy mohou nařízení (ES) č. 1370/2007 použít i pro služby v přepravě v teritoriálních mořských vodách, pokud tím není dotčeno nařízení Rady (EHS) č. 3577/92 ze dne 7. prosince 1992 o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž) ([3]). Některá rozhodující ustanovení uvedeného nařízení zcela neodpovídají ustanovením nařízení (ES) č. 1370/2007 (např. ustanovení o jeho použití v nákladní dopravě, době trvání smlouvy, výlučných právech a prahových hodnotách pro přímé uzavírání smluv malého rozsahu). Uplatňování nařízení (ES) č. 1370/2007 na teritoriální mořské vody způsobuje řadu obtíží. Sdělení Komise ([4]) obsahuje pokyny k nařízení (EHS) č. 3577/92, které se těmito obtížemi zabývají.

2.1.3 *Ustanovení čl. 10 odst. 1: Použitelnost nařízení (EHS) č. 1191/69 na smlouvy o nákladní dopravě do 2. prosince 2012*

V minulosti mohly být některé specifické služby železniční nákladní dopravy předmětem závazků veřejné služby, na něž se vztahuje nařízení (EHS) č. 1191/69 ze dne 26. června 1969 o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách ([5]). Nařízení (ES) č. 1370/2007, kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 1191/69, se však nevztahuje na služby nákladní dopravy. S cílem postupně ukončit vyplácení kompenzace nepovolené Komisí v souladu s články 93, 107 a 108 SFEU stanoví čl. 10 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007, že nařízení (EHS) č. 1191/69 se i nadále použije pro služby v nákladní dopravě, a to po dobu tří let od vstupu nařízení (ES) č. 1370/2007 v platnost (tj. do 2. prosince 2012). Služby nákladní dopravy lze považovat za služby obecného hospodářského zájmu, pouze pokud dotčený členský stát zjistí, že se v porovnání se službami obchodní dopravy vyznačují specifickými rysy ([6]). Pokud chtějí členské státy zachovat režimy státní podpory pro služby v železniční nákladní dopravě, které nesplňují zvláštní podmínky definované v rozsudku ve věci Altmark ([7]), musí uvedené režimy oznámit Komisi tak, aby mohly být schváleny předem. Uvedené režimy se posuzují přímo podle článku 93 SFEU. Pokud nebudou uvedené režimy oznámeny předem, bude se na ně nahlížet jako na novou a protiprávní podporu, neboť již nebudou osvobozeny od povinnosti oznamovat státní podporu.

2.2 **Definice závazků veřejné služby a obecná pravidla/obsah smluv o veřejných službách**

Tato kapitola obsahuje výkladové pokyny týkající se určujících rysů smluv o veřejných službách, hlavních charakteristik obecných pravidel a způsobu, jakým příslušné orgány definují povahu a rozsah závazků veřejné služby a výlučných práv v kontextu nařízení (ES) č. 1370/2007. Dále se zabývá podmínkami, za kterých lze povolit prodloužení smluv o veřejných službách, a také podmínkami uzavírání smluv na subdodávky včetně případů vnitřních provozovatelů.

([1]) Úř. věst. L 373, 31.12.1991, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 175, 13.7.1996, s. 7.
([3]) Úř. věst. L 364, 12.12.1992, s. 7.
([4]) Sdělení Komise o výkladu nařízení Rady (EHS) č. 3577/92 o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž), (má být zveřejněno).
([5]) Úř. věst. L 156, 28.6.1969, s. 1.
([6]) Věc C-179/90 *Merci Convenzionali Porto di Genova SpA* v *Siderurgica Gabrielli SpA*, Sb. rozh. 1991, s. I-5889, bod 27. Věc C-242/95 *GT-Link A/S* v *De Danske Statsbaner (DSB)*, Sb. rozh. 1997, s. I-4449, bod 53. Věc C-266/96 *Corsica Ferries France SA* v *Gruppo Antichi Ormeggiatori del Porto di Genova Coop, arl a další*, Sb. rozh. 1998, s. I-3949, bod 45.
([7]) Věc C-280/00 – *Altmark Trans GmbH and Regierungspräsidium Magdeburg* v *Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, and Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht*, Sb. rozh. 2003, s. I-7747.

2.2.1 *Ustanovení čl. 2 písm. i): Právní charakteristiky smlouvy o veřejných službách*

Podle čl. 2 písm. i) se za smlouvu o veřejných službách považuje „jeden nebo několik právně závazných aktů potvrzujících dohodu mezi příslušným orgánem a provozovatelem veřejných služeb, jejímž cílem je svěřit provozovateli veřejných služeb řízení a provozování veřejných služeb v přepravě cestujících, které spadají pod závazky veřejné služby". Smlouva může rovněž sestávat z rozhodnutí přijatého příslušným orgánem, které má formu zvláštního zákona nebo podzákonného právního aktu nebo které obsahuje podmínky, za nichž příslušný orgán poskytuje služby sám nebo jejich poskytování svěří vnitřnímu provozovateli. Pojem „smlouva o veřejných službách" podle definice nařízení (ES) č. 1370/2007 se rovněž vztahuje na koncese na veřejné služby.

S ohledem na různé právní systémy a tradice členských států je definice smlouvy o veřejných službách, jak ji stanoví nařízení (ES) č. 1370/2007, velmi široká a zahrnuje různé typy právně závazných aktů. Tím je tedy zajištěno, že oblast působnosti uvedeného nařízení se vztahuje na veškeré právní situace, a to i tehdy, nejsou-li vztahy mezi příslušným orgánem a provozovatelem formálně a přesně vyjádřeny ve formě smlouvy v nejužším slova smyslu. Z tohoto důvodu zahrnuje definice i smlouvy o veřejných službách sestávající z rozhodnutí, které má formu zvláštního zákona nebo podzákonného právního aktu. Smlouvu o veřejných službách může představovat i kombinace obecného právního aktu, kterým se provozování služeb přiděluje provozovateli, a správního aktu, který stanoví podrobné požadavky na poskytované služby, a použité metody výpočtu kompenzace. Definice se vztahuje i na rozhodnutí přijatá příslušným orgánem, která uvádí podmínky, za nichž orgán poskytuje služby sám nebo jejich poskytování svěří vnitřnímu provozovateli.

2.2.2 *Ustanovení čl. 2 písm. l): Hlavní znaky a postup vytvoření obecných pravidel*

Obecná pravidla jsou vymezena v čl. 2 písm. l) jako opatření, která se použijí „nediskriminačním způsobem … na všechny veřejné služby v přepravě cestujících stejného druhu ve stanovené územní oblasti, za kterou odpovídá příslušný orgán". Obecná pravidla jsou tedy opatření pro jeden nebo několik druhů veřejné dopravy po silnici nebo železnici, která mohou orgány veřejné správy jednostranně nediskriminačním způsobem uložit provozovatelům veřejných služeb nebo která mohou být zahrnuta do smluv uzavřených mezi příslušným orgánem a provozovateli veřejných služeb. Opatření je omezeno na územní oblast, za kterou odpovídá příslušný orgán, ale nemusí nutně pokrývat celou územní oblast. Obecným pravidlem může být i regionální nebo vnitrostátní právo platné pro všechny stávající nebo potenciální provozovatele dopravy v regionu nebo členském státu. Obvykle se proto s provozovateli veřejných služeb nesjednává jednotlivě. I když je obecné pravidlo uloženo jednostranným aktem, není vyloučeno, aby provozovatelé veřejných služeb byli před stanovením obecných pravidel transparentním a nediskriminačním způsobem konzultováni.

2.2.3 *Ustanovení čl. 3 odst. 2 a 3: Stanovení obecných pravidel v rámci smlouvy o veřejných službách a mimo ni. Oblast působnosti obecných pravidel*

V 17. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 se stanoví, že „příslušné orgány [mohou] zvolit způsob, jakým stanoví sociální a kvalitativní kritéria s cílem udržet a zvýšit normy kvality pro závazky veřejné služby, například ohledně minimálních pracovních podmínek, práv cestujícího, potřeb osob se sníženou pohyblivostí, ohledně ochrany životního prostředí, bezpečnosti cestujících a zaměstnanců jakož i závazků vyplývajících z kolektivních smluv a jiných předpisů a dohod týkajících se pracovišť a sociální ochrany na místech, kde je služba poskytována. Aby zajistily transparentní a srovnatelné podmínky hospodářské soutěže mezi provozovateli a aby odvrátily rizika sociálního dumpingu, mohou příslušné orgány stanovit zvláštní sociální normy a normy kvality služeb."

Členské státy a/nebo příslušné orgány mohou upravit veřejnou dopravu obecnými pravidly, jako jsou zákony, vyhlášky či regulační opatření. Pokud se však tato obecná pravidla týkají kompenzace nebo výlučného práva, je třeba uzavírat smlouvu o veřejných službách podle čl. 3 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007. Tato povinnost neexistuje tehdy, stanoví-li obecná pravidla maximální tarify pro všechny cestující nebo určité kategorie cestujících podle čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. V tomto případě neexistuje povinnost uzavřít smlouvu o veřejných službách a způsob kompenzace lze vymezit na nediskriminačním, obecně použitelném základu.

Příslušný orgán může rozhodnout o použití obecných pravidel ke stanovení sociálních norem nebo norem kvality v souladu s vnitrostátním právem. Pokud obecná pravidla stanoví kompenzaci nebo pokud se příslušný orgán domnívá, že provádění obecných pravidel vyžaduje kompenzaci, je třeba uzavřít rovněž smlouvu či smlouvy o veřejných službách, kterými se vymezují závazky a ukazatele kompenzace jejich čistého finančního dopadu v souladu s články 4 a 6 a přílohou nařízení (ES) č. 1370/2007.

2.2.4 *Ustanovení čl. 3 odst. 3: Oznámení obecných pravidel pro režimy maximálních přepravních tarifů pro žáky, studenty, učně a osoby s omezenou pohyblivostí, která jsou mimo oblast působnosti nařízení (ES) č. 1370/2007, podle pravidel Unie v oblasti státní podpory*

Podle čl. 3 odst. 3 mohou členské státy vyloučit z oblasti působnosti nařízení (ES) č. 1370/2007 obecná pravidla o finančních kompenzacích závazků veřejné služby, která stanovují maximální přepravní tarify pro žáky, studenty, učně a osoby s omezenou pohyblivostí. Pokud se členský stát rozhodne tak učinit, musí vnitrostátní orgány posoudit ustanovení o kompenzaci podle pravidel stanovených ve Smlouvě, zejména těch, která se týkají státní podpory. Jestliže uvedená obecná pravidla představují státní podporu, musí členské státy tato pravidla oznámit Komisi v souladu s článkem 108 SFEU.

2.2.5 *Ustanovení čl. 2 písm. e) a čl. 4 odst. 1: Vymezení povahy a rozsahu závazků veřejné služby a oblasti působnosti smluv o veřejných službách příslušnými orgány*

V článku 14 SFEU a protokolu č. 26 o službách obecného zájmu připojeného k SFEU jsou stanoveny obecné zásady, jak mají členské státy definovat a poskytovat služby obecného hospodářského zájmu. Podle ustanovení článku 14 SFEU „pečují Unie a členské státy v rámci svých pravomocí a v oblasti působnosti Smluv o to, aby zejména hospodářské a finanční zásady a podmínky pro fungování těchto služeb [obecného hospodářského zájmu] umožňovaly naplnění jejich úkolů.“ Podle protokolu č. 26 o službách obecného zájmu připojeného k SFEU hrají celostátní, regionální a místní orgány zásadní úlohu a mají široké rozhodovací pravomoci při poskytování, pořizování a organizování služeb obecného hospodářského zájmu, aby tyto služby co nejlépe odpovídaly potřebám uživatelů. Poskytování vysoce kvalitních, bezpečných a cenově dostupných služeb obecného hospodářského zájmu, jež vycházejí z principu rovného zacházení a podporují univerzální přístup a práva uživatelů, je společným znakem Unie. Možnosti členských států poskytovat, zadávat a organizovat služby obecného hospodářského zájmu v oblasti veřejné přepravy cestujících po železnici a silnici jsou upraveny nařízením (ES) č. 1370/2007. Článek 1 nařízení č. 1370/2007 stanoví, že účelem uvedeného nařízení „je definovat, jak mohou příslušné orgány v souladu s pravidly práva Unie zasahovat do odvětví veřejné přepravy cestujících, aby zajistily poskytování služeb obecného zájmu, které jsou mimo jiné četnější, bezpečnější, kvalitnější nebo levnější než služby, které by mohly nabídnout samotné tržní mechanismy.“ Jak je uvedeno v čl. 2 písm. e) nařízení (ES) č. 1370/2007, závazkem veřejné služby je požadavek zajištění veřejné služby v přepravě cestujících v obecném zájmu, který by provozovatel na základě svých vlastních obchodních zájmů bez odměny nepřevzal vůbec nebo nepřevzal ve stejném rozsahu nebo za stejných podmínek ([1]). Členské státy tak mají v rámci stanoveném nařízením (ES) č. 1370/2007 velkou volnost při definování závazků veřejné služby v souladu s potřebami konečných uživatelů.

Obvykle, nikoli však výlučně, se závazky veřejné služby mohou vztahovat na zvláštní požadavky kladené na provozovatele veřejných služeb, pokud jde například o četnost služeb, kvalitu služeb, poskytování služeb zejména na menších mezistanicích, které nemusí být komerčně atraktivní, a zajišťování vlakových spojů v časných ranních nebo pozdních večerních hodinách. Za názorný příklad považuje Komise skutečnost, že služby, které mají být klasifikovány jako veřejné služby, musí být určeny občanům nebo být v zájmu společnosti jako celku. Příslušné orgány vymezují povahu a rozsah závazků veřejné služby při respektování obecných zásad Smlouvy. Aby bylo dosaženo cílů nařízení, tj. zajištění bezpečných, nákladově efektivních a vysoce kvalitních služeb v přepravě cestujících, musí příslušné orgány usilovat o hospodářsky a finančně udržitelné poskytování těchto služeb. V rámci smluv vymezených v čl. 3 odst. 1 nařízení (ES) č. 1370/2007 mohou obě strany očekávat, že jejich práva budou respektována, a musí splnit své smluvní závazky. Mezi ně patří i finanční práva a závazky. Zeměpisná působnost smluv o veřejných službách by měla příslušným orgánům umožnit optimalizaci nákladů veřejných dopravních služeb, za něž zodpovídají, včetně případného místního, regionálního a podnárodního síťového dopadu. Využití síťových efektů umožňuje nákladově

([1]) Tento přístup je v souladu s obecným přístupem Komise ke službám obecného hospodářského zájmu v jiných odvětvích. Viz zejména bod 48 sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu, (Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s.4).

efektivní poskytování veřejných služeb v přepravě prostřednictvím křížového financování mezi výdělečnými službami a službami nepokrývajícími náklady. Díky tomu by příslušné orgány následně měly být schopny dosáhnout stanovených cílů dopravní politiky a zároveň případně zaručit podmínky pro účinnou a spravedlivou hospodářskou soutěž v rámci sítě, například potenciálně u některých vysokorychlostních železnic

2.2.6 *Ustanovení čl. 2 písm. f) a čl. 3 odst. 1: Vymezení povahy a rozsahu výlučných práv tak, aby bylo zajištěno dodržování předpisů Unie*

Podle čl. 3 odst. 1 musí příslušný orgán uzavřít smlouvu o veřejných službách, pokud rozhodne o udělení výlučného práva nebo poskytnutí kompenzace za plnění závazků veřejné služby. Výlučné právo je definováno v čl. 2 písm. f) jako „právo opravňující provozovatele veřejných služeb k provozování některých veřejných služeb v přepravě cestujících na určité trase, síti nebo v určité oblasti, s vyloučením dalších takových provozovatelů". Toto právo může být stanoveno právním nebo správním nástrojem. Velmi často stanoví smlouva o veřejných službách podmínky pro výkon výlučného práva, zejména místní působnost a dobu trvání výlučného práva. Výlučná práva chrání podnik před konkurencí ostatních provozovatelů na konkrétním trhu tím, že žádný jiný podnik nemůže poskytovat stejné služby. Členské státy však mohou udělit určitá práva, která se sice jeví jako nevýhradní, ale ve skutečnosti prostřednictvím právních norem nebo správních postupů neumožňují jiným podnikům působit na trhu. Například správní ujednání, kterým se uděluje povolení provozovat veřejné služby v přepravě podléhající kritériím, jako jsou žádoucí objem a kvalita uvedených služeb, by mohlo mít praktický dopad na omezení počtu provozovatelů na trhu. Na tuto situaci se podle názoru Komise vztahuje i pojem výlučného práva použitý v nařízení (ES) č. 1370/2007.

K zajištění řádného fungování vnitřního trhu pro služby veřejné dopravy by příslušné orgány měly přesně definovat výlučná práva jako práva, která nepřesahují to, co je nezbytné k zajištění požadované hospodářské ochrany pro dané služby, avšak zároveň pokud možno ponechávají prostor i pro ostatní druhy služeb. V této souvislosti se v 8. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 uvádí, že „trhům přepravy cestujících, které jsou deregulovány a na kterých neexistují výlučná práva, by mělo být umožněno zachovat si svou povahu a způsob fungování, pokud jsou tato povaha a způsob slučitelné s požadavky Smlouvy." Komise však zdůrazňuje, že i v rámci deregulovaného systému se smluvní ujednání na podporu dostupnosti služeb autobusové dopravy pro určité skupiny obyvatel považují za závazek veřejné služby. Tento závazek spadá do působnosti nařízení (ES) č. 1370/2007 ([1]).

Jestliže jsou splněny všechny podmínky pro použití nařízení (ES) č. 1370/2007, včetně podmínky, že provozovatel veřejné dopravy má výlučné právo, může být smlouva o veřejných službách, která má být uzavřena, udělena přímo, například v případě smlouvy malé hodnoty a v případě provozující společnosti malé a střední velikosti za předpokladu, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 5 odst. 4.

2.2.7 *Ustanovení čl. 4 odst. 4: Podmínky, za kterých lze prodloužit dobu trvání smlouvy o veřejných službách o polovinu*

V čl. 4 odst. 3 se uvádí, že maximální doba trvání smluv o veřejných službách musí být omezena na „10 let v případě autokarové a autobusové dopravy a 15 let v případě služeb v přepravě cestujících po železnici nebo jinými druhy drážní dopravy." Podle čl. 4 odst. 4 je možné prodloužit v případě nutnosti smlouvu o veřejných službách o polovinu s ohledem na podmínky amortizace majetku. Smlouvu lze takto prodloužit, pokud provozovatel veřejných služeb poskytne majetek, který je významný vzhledem k celkovému

([1]) Viz rozhodnutí Komise N 588/2002 – Spojené království, BSO – Grant na služby dálkové autobusové dopravy.

majetku nezbytnému k poskytování služeb v přepravě cestujících, na které se vztahuje smlouva o veřejných službách, a zároveň je spojen převážně se službami v přepravě cestujících, na které se vztahuje tato smlouva.

Výklad těchto dvou podmínek závisí na konkrétních okolnostech každého jednotlivého případu. V 15. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 se zdůrazňuje, že „dlouhodobé smlouvy mohou vést k uzavření trhu na období delší, než je nezbytné, čímž může dojít ke snížení příznivých účinků konkurenčního tlaku. Aby se co nejméně narušovala hospodářská soutěž a při tom se zachovala kvalita služeb, měly by být smlouvy o veřejných službách uzavírány na dobu určitou." Kromě toho je v případě smluv s velmi dlouhou dobou trvání kvůli narůstajícím nejistotám obtížné správně rozdělit rizika mezi provozovatele a příslušný orgán. Na druhé straně se v 15. bodě odůvodnění vysvětluje, že „je nezbytné stanovit možnost prodloužení smluv o veřejných službách o maximálně polovinu jejich původní doby trvání, pokud musí provozovatel veřejných služeb investovat do aktiv, jejichž doba amortizace je výjimečně dlouhá, a, z důvodu jejich zvláštního charakteru a obtíží, v případě nejvzdálenějších regionů, jak jsou vymezeny v článku 349 SFEU."

U všech rozhodnutí o prodloužení doby trvání smlouvy o veřejných službách o polovinu by se mělo přihlédnout k těmto skutečnostem: smlouvy o veřejných službách musí provozovateli ukládat povinnost investovat do majetku, jako jsou kolejová vozidla, zařízení pro údržbu nebo infrastruktura, jejichž doba amortizace je mimořádně dlouhá.

Příslušný orgán obvykle rozhodne o prodloužení doby trvání smlouvy před uzavřením nové smlouvy. Jestliže je o prodloužení doby trvání nutno rozhodnout v průběhu platnosti smlouvy, protože zamýšlené investice do nových kolejových vozidel nejsou prováděny na začátku smluvního období, ale například z technických důvodů později, musí být tato možnost jasně uvedena v zadávací dokumentaci a tato varianta se musí odpovídajícím způsobem projevit v podmínkách kompenzace. V žádném případě nesmí celkové prodloužení smlouvy přesáhnout polovinu doby trvání stanovenou v čl. 4 odst. 4.

2.2.8 *Ustanovení čl. 4 odst. 5: Možnosti příslušných orgánů, jestliže považují za vhodné přijmout opatření na ochranu zaměstnanců v případě změny provozovatele*

V čl. 4 odst. 5 se stanoví, že „aniž je dotčeno vnitrostátní právo a právo Společenství, včetně kolektivních smluv mezi sociálními partnery, mohou příslušné orgány požadovat od vybraného provozovatele veřejných služeb, aby zaměstnancům, kteří byli dříve zaměstnáni za účelem poskytování služeb, přiznal práva, na něž by měli nárok, pokud by došlo k jejich převodu ve smyslu směrnice 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů ([1]). Pokud vyžadují příslušné orgány po provozovatelích veřejných služeb, aby splnili určité sociální normy, uvedou v dokumentech nabídkového řízení a ve smlouvách o veřejných službách seznam dotyčného personálu a transparentní podrobnosti o jejich smluvních právech a podmínky, za jakých jsou zaměstnanci považováni za spojené se službami."

V souladu se zásadou subsidiarity a se zněním 16. a 17. bodu odůvodnění mají příslušné orgány v případě změny provozovatele, pokud jde o ochranu zaměstnanců, v podstatě tyto možnosti:

i) nepřijímat žádné zvláštní opatření. V tomto případě musí být práva zaměstnanců, jako je převod zaměstnanců, udělena pouze tehdy, když jsou splněny podmínky pro použití směrnice 2001/23/ES , například v případě převodu významných hmotných aktiv, jako jsou kolejová vozidla ([2]).

([1]) Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 16.

([2]) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie se směrnice 2001/23/ES použije pro převod podniku, ke kterému dojde po nabídkovém řízení na uzavírání smluv o veřejných službách. V odvětvích, ve kterých je činnost založena na hmotných aktivech, jako je autobusová nebo železniční doprava, se směrnice použije v případě, že dojde k převodu významných hmotných aktiv. Existenci převodu ve smyslu směrnice 2001/23/ES nebrání skutečnost, že vlastnictví hmotných aktiv dříve používaných převodcem a převzatých nabyvatelem není převedeno, např. v případě kdy hmotná aktiva převzatá novým dodavatelem nepatřila jeho předchůdci, ale byla poskytnuta orgánem uzavírajícím smlouvu; viz memorandum Komise o nabytých právech zaměstnanců v případech převodů podniků na adrese: http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=707&langId=en&intPageId=208

ii) požadovat převod zaměstnanců předtím přijatých k poskytování služeb s právy, na které by zaměstnanci měli nárok, kdyby došlo k převodu ve smyslu směrnice 2001/23/ES bez ohledu na to, zda se směrnice 2001/23/ES použije či nikoli. V 16. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 je vysvětleno, že „uvedená směrnice nebrání členským státům zachovávat podmínky přechodu jiných práv zaměstnanců, než jsou práva, na která se vztahuje směrnice 2001/23/ES, a tak případně brát v úvahu sociální normy zavedené vnitrostátními právními a správními předpisy, kolektivními smlouvami nebo dohodami uzavřenými mezi sociálními partnery."

iii) požadovat, aby provozovatel veřejné dopravy dodržoval určité sociální normy pro všechny zaměstnance zapojené do poskytování veřejných služeb v přepravě, aby byly zajištěny transparentní a srovnatelné podmínky hospodářské soutěže mezi provozovateli a odvrátila se rizika sociálního dumpingu, jak je uvedeno v 17. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007. Například by se tyto normy mohly případně spojit s kolektivní smlouvou na úrovni společnosti nebo kolektivní smlouvou uzavřenou pro příslušný segment trhu.

iv) uplatnit kombinaci možností ii) a iii).

Pro zajištění transparentnosti podmínek zaměstnávání jsou příslušné orgány v případě, že požadují převod zaměstnanců nebo zavádějí určité sociální normy, povinny tyto povinnosti jasně a podrobně specifikovat v zadávací dokumentaci a smlouvách o veřejných službách.

2.2.9 *Ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. e). Podmínky uzavírání smluv na subdodávky v případě smluv o veřejných službách zadávaných vnitřními provozovateli*

Smlouvy o veřejných službách přímo zadané vnitřnímu provozovateli smějí být předmětem uzavírání smluv na subdodávky za přísných podmínek. V takovém případě musí vnitřní provozovatel v souladu s čl. 5 odst. 2 písm. e) poskytnout „převážnou část" veřejných služeb v přepravě cestujících sám. Úmyslem zákonodárce bylo prostřednictvím tohoto ustanovení zabránit tomu, aby koncept „vnitřního provozovatele" spadajícího pod dohled příslušného orgánu ztratil smysl, neboť vnitřní provozovatel by jinak mohl uzavřít smlouvy na subdodávky na veškeré přepravní služby nebo jejich podstatnou část s jiným subjektem. Cílem ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. e) je zabránit vzniku falešných vnitřních provozovatelů. Poskytování veřejných služeb v přepravě cestujících vnitřním provozovatelem je výjimkou ze zásady uvedené v čl. 5 odst. 3, podle které smlouvy o veřejných službách musí být uzavírány „na základě nabídkového řízení". Podle 7. bodu odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 umožňuje „zavedení regulované hospodářské soutěže mezi provozovateli poskytování lákavějších, modernějších a levnějších služeb". Aniž by bylo dotčeno provedení analýzy v jednotlivých případech, je opodstatněné se domnívat, že uzavření smluv na subdodávky na více než jednu třetinu veřejných služeb v přepravě by vyžadovalo přesvědčivé odůvodnění, zejména vzhledem k cílům ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. e), jak bylo vysvětleno výše. Tyto přepravní služby se obvykle vyjadřují v jejich hodnotách. V každém případě musí být uzavírání smluv na subdodávky vnitřními provozovateli prováděno při dodržení příslušných právních předpisů o veřejných zakázkách.

Na závěr lze uvést, že nařízení (ES) č. 1370/2007 nebrání tomu, aby smlouva o veřejných službách stanovila minimální podíl přepravních služeb v jejich hodnotě, který provozovatel v rámci smlouvy o veřejných službách zadá subdodavateli. Smlouva může tento údaj stanovit za podmínky, že ustanovení uvedeného nařízení jsou dodržena, zejména ustanovení o maximálním podílu smlouvy o veřejných službách, který lze zadat subdodavateli.

2.3 **Uzavírání smluv o veřejných službách**

Tato kapitola obsahuje výkladové pokyny k řadě ustanovení týkajících se uzavírání smluv o veřejných službách. Pokyny vysvětlují podmínky, za kterých lze smlouvy o veřejných službách uzavírat přímo, a dále procedurální náležitosti nabídkového řízení.

2.3.1 *Ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. b): Podmínky, za kterých lze uzavřít smlouvu o veřejných službách přímo s vnitřním provozovatelem*

Nařízení (ES) č. 1370/2007 umožňuje místním příslušným orgánům, aby veřejné služby v v přepravě cestujících po železnici a silnici poskytovaly samy, nebo uzavřely smlouvu o veřejných službách přímo s vnitřním provozovatelem. Pokud se však rozhodnou pro druhou možnost, musí dodržet řadu přísných pravidel a podmínek stanovených v čl. 5 odst. 2. Komise konstatuje následující:

i) V čl. 5 odst. 2 se stanoví, že příslušný místní orgán nebo skupina takových orgánů poskytujících integrované veřejné služby v přepravě cestujících může uzavřít smlouvu o veřejných službách přímo s vnitřním provozovatelem. To znamená, že veřejné služby v přepravě cestujících podle smlouvy přímo uzavřené skupinou příslušných místních orgánů musí být integrovány z hlediska zeměpisného, přepravního nebo z hlediska sazeb na celém území, za které je skupina orgánů odpovědná. Komise má rovněž za to, že místní působnost takových služeb poskytovaných za odpovědnosti příslušného místního orgánu nebo skupiny takových orgánů by měla být definována takovým způsobem, aby tyto místní služby za normálních okolností sloužily potřebám městské aglomerace a/nebo venkovského regionu.

ii) Pravidla pro kontrolu vnitřního provozovatele příslušným orgánem ve smyslu čl. 2 písm. j) a blíže určená v čl. 5 odst. 2 musí být v každém případě dodržena. Vnitřní provozovatel musí být „právně samostatný subjekt, nad kterým vykonává příslušný místní orgán (…) kontrolu podobnou té, kterou vykonává nad svými vlastními útvary". V čl. 5 odst. 2 písm. a) se stanoví řada kritérií, která je třeba vzít v úvahu při posuzování, zda příslušný orgán účinně kontroluje svého vnitřního provozovatele. K těmto kritériím patří „míra zastoupení ve správních, řídících nebo dozorčích orgánech, související upřesnění ve stanovách, vlastnictví, skutečný vliv a kontrola nad strategickými rozhodnutími a jednotlivými rozhodnutími v rámci řízení". Hodnocení kontroly musí být založeno na všech hlediscích, pokud jsou relevantní.

Pokud jde o kritérium vlastnictví, nařízení (ES) č. 1370/2007 nevyžaduje, aby příslušné orgány měly v držení 100 % kapitálu vnitřního provozovatele. To by mohlo být důležité například v případech partnerství veřejného a soukromého sektoru. Nařízení (ES) č. 1370/2007 z tohoto hlediska chápe „in-house" (vnitřního) provozovatele šířeji než Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře ([1]). Avšak účinná kontrola ze strany příslušného orgánu musí být prokázána jinými hledisky, jak je uvedeno v čl. 5 odst. 2 písm. a).

iii) V zájmu snížení možnosti narušení hospodářské soutěže by podle čl. 5 odst. 2 písm. b) měly být dopravní činnosti vnitřních provozovatelů a jakéhokoli subjektu či subjektů pod jejich kontrolou zeměpisně omezeny na území příslušného orgánu nebo společně kontrolovány příslušným místním orgánem. Tito provozovatelé nebo subjekty se tedy nesmí zúčastnit nabídkových řízení souvisejících s poskytováním veřejných služeb v přepravě cestujících pořádaných mimo území příslušného orgánu. Ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. b) je záměrně navrženo v širokém smyslu, aby se zabránilo vytváření podnikových struktur, které usilují o obcházení tohoto zeměpisného omezení. Aniž by byla dotčena ustanovení o vnějších linkách uvedená v bodě v), bude Komise obzvláště přísná při uplatňování tohoto ustanovení o zeměpisném omezení, zejména v případech, kdy jsou vnitřní provozovatel i jiný subjekt poskytující přepravní služby oba kontrolovány příslušným místním orgánem.

iv) Obdobně s judikaturou o zadávání veřejných zakázek a koncesích, která uvádí, že činnosti „in-house" provozovatele by neměly být „tržně orientovány" ([2]), je třeba podmínku v čl. 5 odst. 2 písm. b) („vnitřní provozovatel (…) vykonává svou činnost ve veřejné přepravě cestujících na území v působnosti příslušného místního orgánu, […] a neúčastní se nabídkových řízení týkajících se poskytování veřejných služeb v přepravě cestujících organizovaných mimo území v působnosti příslušného místního orgánu") vykládat takto: vnitřní provozovatel nebo subjekt ovlivněný vnitřním provozovatelem nesmí provozovat veřejné služby v přepravě cestujících ani jako subdodavatel nebo se účastnit nabídkových řízení mimo území příslušného orgánu v Unii nebo, v důsledku možného nepřímého dopadu na vnitřní trh, jinde ve světě.

v) Podle čl. 5 odst. 2 písm. b) mohou vnitřní provozovatelé provozovat „vnější linky nebo jiné vedlejší části dané činnosti zasahující do území v působnosti sousedních příslušných místních orgánů". Toto ustanovení poskytuje určitou pružnost tím, že se vztahuje i na dopravu mezi sousedními regiony. Vnitřní provozovatelé tedy mohou do určité míry provozovat služby mimo území svého příslušného místního orgánu. Pro posouzení, zda jsou služby poskytované na základě smlouvy o veřejných službách v souladu s tímto ustanovením, by se měla použít tato hlediska: zda uvedené služby spojují území dotyčného příslušného orgánu se sousedním územím a zda jsou doplňkovými službami, nikoli hlavním účelem činností veřejné přepravy podle smlouvy o veřejných službách. Komise posoudí, zda jsou činnosti

([1]) Věc C-324/07 *Coditel Brabant SA* v *Commune d'Uccle and Région de Bruxelles-Capitale*, Sb. rozh. 2008, s. I-8457, bod 30.
([2]) Judikatura týkající se podniků „in-house" neodkazuje na podmínku, která těmto podnikům zakazuje, aby se účastnily nabídkových řízení mimo území příslušného orgánu. Judikatura však jasně uvádí, že pokud podnik získá postavení tržního subjektu, znesnadňuje to kontrolu obce (viz věc C-458/03 *Parking Brixen GmbH* v *Gemeinde Brixen and Stadtwerke Brixen AG*, Sb. rozh. 2005, s. I-08585).

veřejné přepravy druhotné povahy, a to porovnáním jejich objemu vyjádřeného počtem vozidel nebo vlakových km s celkovým objemem činností veřejné přepravy, které jsou předmětem smlouvy (smluv) vnitřního provozovatele.

2.3.2 *Ustanovení čl. 5 odst. 3: Procedurální náležitosti nabídkového řízení na smlouvy o veřejných službách*

V čl. 5 odst. 3 se stanoví, že pokud příslušný orgán využívá při poskytování veřejných služeb v přepravě cestujících třetí osobu jinou, než je vnitřní provozovatel, musí uzavřít smlouvy o veřejných službách prostřednictvím spravedlivého, otevřeného, transparentního a nediskriminačního nabídkového řízení.

V čl. 5 odst. 3 je stanoveno několik dalších podrobností o podmínkách, za nichž se má nabídkové řízení pořádat. Jak je uvedeno v bodě 2.4.1, musí být postupy uzavírání smluv navrženy tak, aby vytvářely podmínky pro účinnou hospodářskou soutěž. Z uplatňování obecných zásad Smlouvy, jako jsou zásady transparentnosti a nediskriminace, například vyplývá, že kritéria pro posouzení při výběru nabídek musí být zveřejněna se zadávací dokumentací. Pokud si to členské státy přejí, lze použít i podrobnější procesní pravidla právních předpisů Unie v oblasti zadávání veřejných zakázek, jako jsou například směrnice 2014/24/EU a 2014/25/EU, nebo směrnice 2014/23/EU o koncesích, i když to není požadováno.

Avšak podle čl. 5 odst. 3 nařízení (ES) č. 1370/2007 se v případě specifických nebo komplexních požadavků po předběžném výběru nabídek může příslušný orgán také rozhodnout vyjednávat s předběžně vybranými stranami. Příkladem je situace, kdy provozovatelé předkládající nabídky musí předložit technologicky inovační dopravní řešení, která splňují požadavky zveřejněné v zadávací dokumentaci. Stejně tak v případě předběžného výběru a vyjednávání musí výběrové a zadávací postupy splňovat všechny podmínky stanovené v čl. 5 odst. 3.

Aby bylo zajištěno, že potenciální účastníci nabídkového řízení budou mít spravedlivé a rovné příležitosti, musí mít období mezi zahájením nabídkového řízení a odevzdáním nabídek, jakož i období mezi zahájením nabídkového řízení a okamžikem, od kterého musí být zahájen provoz přepravních služeb, přiměřenou a opodstatněnou dobu trvání.

Aby bylo nabídkové řízení více transparentní, měly by příslušné orgány poskytnout veškeré důležité technické a finanční údaje, včetně poskytování případných informací o rozdělování nákladů a výnosů potenciálním uchazečům, aby si mohli připravit nabídku. Tyto sdílené informace však nemohou oslabit oprávněnou ochranu komerčních zájmů třetích stran. Provozovatelé drážní dopravy, provozovatelé železniční infrastruktury a všechny další relevantní strany by měly dát příslušným orgánům k dispozici náležité přesné údaje, aby jim umožnily splnit jejich informační povinnost.

2.3.3 *Ustanovení čl. 5 odst. 4: Podmínky, za kterých může příslušný orgán uzavřít smlouvu o veřejných službách přímo v případě smlouvy s malou hodnotou nebo MSP*

V případě přímého uzavření smlouvy o veřejných službách, jejíž hodnota je malá nebo se smlouva uzavírá s malým nebo středně velkým provozovatelem (čl. 5 odst. 4), může příslušný orgán uzavřít smlouvu přímo bez nabídkového řízení. Za smlouvu o veřejných službách s malou hodnotou se považuje smlouva, jejíž průměrná roční hodnota je menší než 1 milion EUR nebo pokud se v jejím rámci poskytuje méně než 300 000 kilometrů veřejných služeb v přepravě cestujících ročně. Za malého nebo středně velkého provozovatele se považuje podnik, který provozuje maximálně 23 vozidel. V tomto případě lze prahové hodnoty zvýšit na průměrnou roční hodnotu ve výši méně než 2 milióny EUR nebo poskytování méně než 600 000 kilometrů veřejných služeb v přepravě ročně.

Prahová hodnota pro MSP definovaná „vozidly“ indikuje, že toto ustanovení je zaměřeno na přepravu autobusem, ale nikoli na přepravu tramvají, metrem nebo vlakem. Prahovou hodnotu 23 vozidel je nutno interpretovat restriktivním způsobem, aby se zabránilo zneužívání výjimečného charakteru ustanovení čl. 5 odst. 4. Pojem „provozovaná vozidla“ je tedy nutno interpretovat tak, že se vztahuje k celkovému počtu vozidel provozovaných provozovatelem veřejné dopravy, a nikoli k počtu vozidel provozovaných pro služby, na které se vztahuje určitá smlouva o veřejných službách.

Avšak vnitrostátní zákonodárce může příslušný orgán pověřit, aby v takových případech použil pravidlo, že smlouvy o veřejných službách by se měly uzavírat prostřednictvím spravedlivého, otevřeného, transparentního a nediskriminačního nabídkového řízení.

2.3.4 *Ustanovení čl. 5 odst. 4: Možnost, aby členské státy stanovily nižší prahové hodnoty a umožnily tak přímé uzavírání smluv s malou hodnotou nebo uzavírání smluv přímo s malými a středně velkými provozovateli*

Ve stejném rozsahu, v jakém čl. 5 odst. 4 umožňuje členským státům i) pověřit příslušné orgány uplatňovat pravidlo, že v případě smluv malé hodnoty či smluv uzavíraných s malými a středně velkými provozovateli by se smlouvy o veřejných službách měly uzavírat prostřednictvím spravedlivého, otevřeného, transparentního a nediskriminačního nabídkového řízení, mohou členské státy také rozhodnout ii) snížit prahové hodnoty uvedené v daném ustanovení v případech přímého uzavírání takových smluv nebo iii) použít prahové hodnoty stanovené v čl. 5 odst. 4 nařízení (ES) č. 1370/2007.

2.3.5 *Ustanovení čl. 5 odst. 6: Železniční služby, které splňují podmínku pro přímé uzavírání smluv*

Ustanovení čl. 5 odst. 6 umožňuje, aby příslušné orgány uzavíraly smlouvy o veřejných službách v přepravě po železnici přímo „s výjimkou jiných druhů drážní dopravy, jako jsou metro nebo tramvaj".

Uzavírání smluv na poskytování služeb obecného zájmu mezi příslušným orgánem a třetí osobou musí respektovat obecné zásady Smlouvy, jako jsou transparentnost a rovné zacházení ([1]). Smlouvy uzavřené přímo podle čl. 5 odst. 6 nejsou dodržování těchto zásad Smlouvy zproštěny. Z tohoto důvodu nařízení (ES) č. 1370/2007 vyžaduje zejména v čl. 7 odst. 2 a odst. 3, aby příslušné orgány zveřejnily určité informace o přímo uzavřených smlouvách o veřejných službách v přepravě po železnici nejpozději jeden rok před uzavřením smlouvy a jeden rok po jejím uzavření.

Výjimka z obecného pravidla o nabídkovém řízení musí být rovněž uplatňována restriktivně. Služby nahrazující přepravu po železnici například autobusy a autokary, které mohou být smluvně vyžadovány od provozovatele veřejných služeb v případech narušení železniční sítě, nelze považovat za služby přepravy po železnici, a proto se na ně nevztahuje čl. 5 odst. 6. U těchto služeb nahrazujících přepravu po železnici autobusy a autokary podle příslušných právních předpisů v oblasti zadávání veřejných zakázek je tudíž vyžadováno uzavírání smluv na subdodávky.

Skutečnost, zda by se na určité typy městské a příměstské železniční dopravy, jako je například rychlodráha S-Bahn (v Rakousku, Německu, Švýcarsku a Dánsku) a RER (ve Francii) nebo druhů dopravy, které jsou podobné „jiným druhům drážní dopravy" (např. metru nebo tramvaji), jako jsou služby tramvaj-vlak a některé automatické vlakové služby provozované s optickým systémem navádění, měla vztahovat výjimka pro železniční přepravu podle čl. 5 odst. 6, se musí posoudit případ od případu, a to za použití vhodných kritérií. Bude to záviset zejména na takových faktorech, jako zda jsou předmětné systémy běžně interoperabilní a/nebo mají společnou infrastrukturu s tradiční železniční sítí. Ačkoli služby tramvaj-vlak využívají infrastrukturu tradiční železniční sítě, z jejich zvláštních charakteristik vyplývá, že by přesto měly být považovány za „jiný druh drážní dopravy".

2.3.6. *Změny smluv o veřejných službách*

V případě, že je nutno provést změnu stále platné smlouvy o veřejných službách, např. když je nutno upravit objem dopravní služby a odpovídající částku kompenzace z důvodu prodloužení trasy metra, vyvstává otázka, zda by příslušný orgán měl zahájit nové nabídkové řízení, nebo zda může být smlouva změněna bez nového rozhodnutí o uzavření smlouvy.

Soudní dvůr zastává názor, že v případě menších, nepodstatných změn nemusí být pro zajištění souladu s obecnými zásadami Smlouvy, jako jsou transparentnost a nediskriminace, nutné nové rozhodnutí

([1]) Viz např. 20. bod odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007: „Pokud se orgán veřejné správy rozhodne, že svěří poskytování služeb obecného zájmu třetí osobě, musí vybrat provozovatele veřejných služeb v souladu s právem Společenství týkajícím se veřejných zakázek a koncesí, jak je stanoveno v článcích 43 až 49 Smlouvy, jakož i se zásadami transparentnosti a rovného zacházení."

o uzavření smlouvy a jednoduchá změna smlouvy může být postačující ([1]). Podle Soudního dvora je pro zajištění transparentnosti postupů a rovného zacházení s uchazeči při podstatných změnách základních ustanovení smlouvy o koncesních službách nebo smluv podléhajících směrnicím týkajícím se zadávání veřejných zakázek v některých případech nutno rozhodnout o uzavření nové smlouvy. Jedná se zejména o případ, kdy je charakter nových ustanovení značně odlišný od původní smlouvy, což představuje záměr stran znovu projednat základní podmínky uvedené smlouvy.

Podle Soudního dvora lze změnu smlouvy v průběhu její platnosti považovat za podstatnou, jestliže zavádí podmínky, které by – kdyby byly součástí původního nabídkového řízení – umožňovaly přístup jiným účastníkům nabídkového řízení, než těm, kterým byl přístup umožněn původně, nebo by umožňovaly přijetí jiné nabídky, než nabídky, která byla přijata původně.

Pokud nařízení (ES) č. 1370/2007 nestanoví konkrétní ustanovení, jsou zásady výše uvedené judikatury v plném rozsahu použitelné na změny smluv o veřejných službách, na které se uvedené nařízení vztahuje. Aby bylo možno určit, co lze považovat za nepodstatné změny, je nutno posoudit každý případ jednotlivě na základě objektivních kritérií ([2]).

2.4 **Kompenzace za veřejné služby**

Pravidla o kompenzaci stanovená v nařízení (ES) č. 1370/2007 zajišťují, že nedojde k nadměrné kompenzaci a budou dodržena pravidla stanovená ve Smlouvě. Tato pravidla rovněž řeší koncepce přiměřeného zisku a motivace ke zvyšování účinnosti, otázky křížového subvencování komerčních činností vyplácením kompenzací závazků veřejné služby a nedostatečné kompenzace a vyšetřovací řízení Komise ex ante a ex post týkající se kompenzace za veřejné služby.

2.4.1 *Ustanovení čl. 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 3: Vyloučení nadměrné kompenzace v případě smlouvy o veřejných službách uzavřené na základě otevřeného a konkurenčního veřejného nabídkového řízení*

Na rozdíl od jiných hospodářských odvětví se čl. 106 odst. 2 SFEU nepoužije v případech, kdy jsou za závazky veřejné služby v odvětví pozemní dopravy vypláceny kompenzace. Na tuto kompenzaci se vztahuje článek 93 SFEU. V souladu s tím se pravidla Unie ohledně kompenzace za služby obecného hospodářského zájmu ([3]), která vycházejí z čl. 106 odst. 2 SFEU, nevztahují na odvětví pozemní dopravy ([4]).

V případě veřejných služeb v oblasti přepravy cestujících po železnici a silnici za předpokladu, že kompenzace za uvedené služby jsou vypláceny v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007, jsou tyto kompenzace považovány za slučitelné s vnitřním trhem a v souladu s čl. 9 odst. 1 uvedeného nařízení jsou osvobozeny od povinnosti předchozího oznámení podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

Tento předpoklad slučitelnosti a osvobození od povinnosti oznámení neřeší otázku možného charakteru státní podpory u kompenzací vyplácených za poskytování veřejných služeb v dopravě. Aby představovaly státní podporu, musely by tyto kompenzace dodržet čtyři podmínky stanovené Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ve věci Altmark ([5]).

([1]) Věc C-337/98 *Commission* v *France*, Sb. rozh. 2000 s. I-8377, body 44 a 46, věc C-454/06 *pressetext Nachrichtenagentur, Sb. rozh. 2008, s. I*– 4401, *bod 34 a věc* C-91/08 *Wall AG, 2010, s. I- 02815, body 37 a 38.*

([2]) Soudní dvůr upozornil ve věci *Wall AG* na to, že změna subdodavatele, přestože je možnost změny uvedena ve smlouvě, může ve výjimečných případech představovat podstatnou změnu jednoho ze základních ustanovení koncesní smlouvy, ve které bylo využití jednoho poddodavatele místo jiného vzhledem ke zvláštním charakteristikám dané služby rozhodujícím faktorem při uzavírání smlouvy, což musí v každém případě rozhodnout předkládající soud.

([3]) Zejména rozhodnutí Komise o použití čl. 106 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. L 7, 11.1.2012, s. 3) a sdělení Komise – Rámec Evropské unie pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby (Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 15).

([4]) Na odvětví pozemní dopravy se však vztahuje nařízení Komise (EU) č. 360/2012 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu de minimis udílenou podnikům poskytujícím služby obecného hospodářského zájmu, (Úř. věst. L 114, 26.4.2012, s. 8).

([5]) Věc C-280/00 – *Altmark Trans GmbH and Regierungspräsidium Magdeburg* v *Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, and Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht*, Sb. rozh. 2003, s. I-7747. Viz zejména oddíl 3 sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu, (Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 4).

Otevřené, transparentní a nediskriminační nabídkové řízení ve smyslu čl. 5 odst. 3 minimalizuje kompenzace za veřejné služby, které příslušné orgány musí zaplatit poskytovateli služeb, aby bylo dosaženo úrovně veřejné služby požadované v nabídkovém řízení, čímž se zabrání nadměrnému poskytování kompenzací. V takovém případě není nutné uplatňovat prováděcí pravidla pro kompenzace uvedená v příloze.

Aby byly postupy zadávání veřejných zakázek v souladu s ustanovením čl. 5 odst. 3, musí být navrženy takovým způsobem, aby vytvářely podmínky pro účinnou hospodářskou soutěž. Přesné charakteristiky nabídkového řízení se mohou různit v souladu s ustanovením čl. 5 odst. 3, které např. poskytuje prostor pro vyjednávání mezi příslušným orgánem a společnostmi, které předložily nabídky v nabídkovém řízení. Taková vyjednávání však musí být spravedlivá a musí respektovat principy transparentnosti a nediskriminace. Například pouze vyjednaný postup bez předchozího zveřejnění oznámení o zakázce je v rozporu se zásadami transparentnosti a nediskriminace podle čl. 5 odst. 3. Takový postup tudíž není v souladu s ustanovením čl. 5 odst. 3. Obdobně nabídkové řízení, které je navrženo takovým způsobem, že nadmíru omezuje řadu potenciálních účastníků nabídkového řízení, není v souladu s ustanovením čl. 5 odst. 3. V této souvislosti by příslušné orgány měly být obzvláště bdělé, jestliže zpozorují jasné známky neúčinné hospodářské soutěže, zejména například, když je předána pouze jedna nabídka. V takových případech je také pravděpodobnější, že se Komise bude zajímat o konkrétní okolnosti daného nabídkové řízení.

Kritéria výběru, včetně například kritérií týkajících se kvality, životního prostředí nebo sociální oblasti, by měla úzce souviset s předmětem poskytované služby. Zadavateli se při rozhodování o udělení zakázky nebrání ve stanovení kvalitativních norem, které musí splnit všechny hospodářské subjekty, ani v přihlížení k hlediskům kvality různých nabídek.

Mohou nastat případy, kdy postup zadávání veřejných zakázek v souladu s ustanovením čl. 5 odst. 3 nevede k dostatečně otevřené a skutečné soutěži. K tomu by mohlo například dojít z důvodu složitosti nebo rozsahu služby, která má být poskytována, nebo nutné infrastruktury nebo aktiv, jejichž majitelem je určitý poskytovatel služby, nebo které je nutno pro provádění smlouvy zajistit.

2.4.2 *Článek 6. Vyloučení nadměrné kompenzace v případě přímého uzavření smluv o veřejných službách*

Přímé uzavírání smluv o veřejných službách v souladu s čl. 5 odst. 2, 4, 5 nebo 6 či zavedení obecných pravidel ve smyslu čl. 3 odst. 2 nezaručuje, že výše kompenzace je snížena na minimum. Je tomu tak proto, že k přímému uzavírání smluv nedojde v důsledku vzájemného působení konkurenčních tržních sil, nýbrž na základě přímého jednání mezi příslušným orgánem a poskytovatelem služeb.

V čl. 6 odst. 1 se stanoví, že v případě přímo uzavřených smluv o veřejných službách nebo obecných pravidel musí být kompenzace v souladu s ustanoveními nařízení (ES) č. 1370/2007, jakož i s jeho přílohou, s cílem zajistit, aby nedocházelo k nadměrné kompenzaci. Příloha uvedeného nařízení stanoví kontroly ex post, jejichž cílem je zajistit, aby platby kompenzací nebyly vyšší než skutečné čisté náklady na poskytování veřejné služby během trvání smlouvy. Kromě toho má Komise za to, že během trvání smlouvy jsou v zásadě nutné pravidelné kontroly, aby bylo možno zjistit případy nadměrné kompenzace a zavčas zabránit jejich dalšímu rozvoji. To se týká zejména dlouhodobých smluv.

Kompenzace nesmí překročit čistý finanční dopad závazku veřejné služby. Vypočte se tak, že od nákladů se odečtou příjmy získané z provozování veřejných služeb a potenciální příjmy vzniklé díky síťovému účinku a přičte se přiměřený zisk.

Na straně nákladů lze vzít v úvahu veškeré náklady přímo spojené s poskytováním veřejných služeb (například platy strojvedoucích, trakční proud, údržba kolejových vozidel, režijní náklady (např. náklady na řízení a správu) a náklady přidružených podniků související se smlouvou). Pokud podnik rovněž provádí činnosti nespadající do oblasti působnosti veřejné služby, lze vedle přímých nákladů nezbytných k plnění veřejné služby přihlédnout i k přiměřené části nákladů, které společně nesou veřejné služby a jiné činnosti (např. nájem za kancelářské prostory, platy účetních či administrativního personálu). Jestliže má podnik uzavřeno několik smluv o veřejných službách, musí být společné náklady rozděleny nejen mezi smlouvy o veřejných službách a další činnosti, ale také mezi různé smlouvy o veřejných službách. Pro určení

patřičného podílu společných nákladů, které je třeba v nákladech na veřejné služby zohlednit, lze jako referenční úroveň stanovit tržní ceny za použití zdrojů, pokud jsou k dispozici. Nejsou-li takové ceny k dispozici, lze případně použít i jiné metodiky.

Příjmy, které přímo nebo nepřímo souvisejí s poskytováním veřejné služby, jako jsou například příjmy z prodeje jízdenek nebo z prodeje jídel a nápojů, musí být odečteny od nákladů, pro něž se žádá o kompenzaci.

Provozování veřejných služeb v přepravě cestujících podle smlouvy o veřejné službě dopravním podnikem, který je zapojen rovněž do jiných obchodních činností, může vést ke kladným ziskům vzniklým v rámci sítě. Provozovatel může například zvýšit počet svých zákazníků tím, že poskytuje dopravní služby v určité síti v rámci smlouvy o veřejné službě, která je napojena na jiné trasy provozované za obchodních podmínek. Komise vítá síťové účinky, jako například účinky plynoucí z prodeje kombinovaných jízdenek a z vytváření kombinovaných jízdních řádů, za předpokladu, že slouží ku prospěchu cestujících. Komise je si rovněž vědoma praktických problémů při kvantifikaci těchto potenciálních síťových účinků. Nicméně v souladu s přílohou B nařízení (ES) č. 1370/2007 musí být všechny kvantifikovatelné finanční výhody odečteny od nákladů, pro něž se žádá o kompenzaci.

2.4.3 *Ustanovení čl. 4 odst. 1 a příloha: Pojem „přiměřený zisk“*

V čl. 4 odst. 1 písm. c) se stanoví, že náklady, které je ve smlouvě o veřejných službách třeba zohlednit, mohou zahrnovat i „přiměřený výnos z kapitálu“. V příloze se uvádí, že kompenzace za závazek veřejné služby nesmějí překročit čistý finanční dopad závazku, vypočtený tak, že se od nákladů odečtou příjmy vzniklé plněním veřejné služby a kladné zisky vzniklé v rámci sítě a přičte se „přiměřený zisk“.

V příloze se uvádí, že „ „přiměřeným ziskem“ se rozumí výnosová míra kapitálu, která je běžná v odvětví v daném členském státě a která musí zohledňovat riziko nebo neexistenci rizika pro provozovatele veřejných služeb z důvodu zásahu orgánu veřejné správy.“ Další pokyny ke správné míře „výnosu z kapitálu“ či „přiměřeného zisku“ však neuvádí.

Sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu ([1]) (sdělení o SOHZ) je sice založeno na jiném právním základě než nařízení (ES) č. 1370/2007, a tedy nepoužitelné v případech, kdy jsou kompenzace vypláceny za závazky veřejné služby v odvětví pozemní dopravy, stanoví však některé pokyny ohledně určení výše přiměřeného zisku, které mohou příslušným orgánům sloužit jako ukazatel při uzavírání smluv o veřejných službách podle nařízení (ES) č. 1370/2007 ([2]). Sdělení o SOHZ uvádí, že „pokud pro určitou službu existuje obecně přijímaná tržní odměna, je tato tržní odměna nejlepším měřítkem pro vyrovnávací platbu v případě neprovedení zadávacího řízení“ ([3]). Tyto referenční hodnoty by měly být v ideálním případě uvedeny ve smlouvách ve stejném odvětví činnosti, s podobnými znaky a ve stejném členském státě. Přiměřený zisk proto musí být v souladu s běžnými tržními podmínkami a neměl by přesáhnout míru nezbytnou pro zohlednění úrovně rizika poskytované služby.

Nicméně takové tržní referenční hodnoty nejsou vždy k dispozici. V tomto případě by výše přiměřeného zisku mohla být určena porovnáním ziskového rozpětí, které průměrný správně řízený podnik působící v tomtéž odvětví potřebuje pro poskytování dotyčné služby ([4]).

Standardním způsobem měření výnosu z kapitálu u smlouvy o veřejných službách je posouzení vnitřního výnosového procenta (IRR), kterého společnost dosahuje z investovaného kapitálu během trvání projektu, neboli IRR z peněžního toku smlouvy. Lze však použít účetní ukazatele, jako je výnosnost kapitálu (ROE), výnosnost vloženého kapitálu (ROCE) nebo jiné obecně uznávané hospodářské ukazatele výnosu z kapitálu.

([1]) Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 4.
([2]) Viz zejména bod 61 sdělení o SOHZ.
([3]) Bod 69 sdělení o SOHZ.
([4]) Další pokyny ohledně toho, co se považuje za „průměrný správně řízený podnik“ jsou uvedeny ve sdělení o SOHZ. Viz zejména body 70–76.

Je třeba poznamenat, že tyto ukazatele jsou ovlivněny účetními metodami používanými podnikem a odrážejí situaci podniku v daném roce. Proto by v takových případech mělo být zajištěno, aby účetní postupy v podniku odrážely dlouhodobou ekonomickou realitu smlouvy o veřejných službách. V uvedené souvislosti by měla být úroveň přiměřeného zisku, je-li to proveditelné, posouzena v průběhu trvání smlouvy o veřejných službách. Je rovněž nutno přihlédnout k rozdílům v hospodářských modelech přepravy po železnici, tramvají, metrem a autobusem. Zatímco například přeprava po železnici je obecně kapitálově velmi náročná, autobusová přeprava je více závislá na osobních nákladech.

Každopádně musí příslušný orgán v závislosti na konkrétních okolnostech každé smlouvy o závazku veřejné služby provést v jednotlivých případech posouzení s cílem určit náležitou úroveň přiměřeného zisku. Mimo jiné musí rovněž zohlednit specifické rysy daného podniku, běžnou tržní cenu za podobné služby a míru rizika spojenou s každou smlouvou o veřejných službách. Například smlouva o veřejných službách, která zahrnuje zvláštní ustanovení na ochranu výše kompenzace v případě nepředvídatelných nákladů, je méně riziková než smlouva o veřejných službách, která takové záruky neobsahuje. Za předpokladu, že jsou všechny ostatní parametry stejné, by přiměřený zisk měl být tedy v prvním případě nižší než v případě druhém.

Využití motivace ke zvyšování účinnosti v kompenzačním mechanismu je obecně nutno podpořit ([1]). Je třeba zdůraznit, že kompenzační režimy, které pouze pokrývají vzniklé skutečné náklady, nejsou pro přepravní společnost dostatečnou pobídkou pro to, aby omezovala náklady nebo s postupem času pracovala efektivněji. Jejich využití je proto lépe omezit na případy, u kterých je velká nejistota ohledně nákladů a poskytovatel přepravních služeb potřebuje vyšší stupeň ochrany proti nejistotě.

2.4.4 *Ustanovení čl. 4 odst. 1 a 2 a příloha: Zabránění tomu, aby kompenzace vyplacená za závazek veřejné služby nebyla použita pro křížové dotace na obchodní činnosti*

Pokud poskytovatel veřejné služby vykonává rovněž obchodní činnosti, je třeba zajistit, aby kompenzaci, která mu je vyplacena za veřejnou službu, nepoužil na posílení svého konkurenčního postavení ve svých obchodních činnostech. V této souvislosti stanoví příloha pravidla, která mají zabránit křížovým dotacím na obchodní činnosti z příjmů za provozování veřejných služeb. Podle těchto pravidel je především třeba vést oddělené účetnictví pro oba typy činností (veřejné služby a obchodní činnosti) a používat spolehlivou metodu rozdělování nákladů, která odráží skutečné náklady na poskytování veřejné služby.

Podle čl. 4 odst. 1 a 2, jakož i pravidel stanovených v příloze, musí být náklady a příjmy související s poskytováním služeb v rámci každé smlouvy o veřejných službách, které jsou dopravnímu podniku přiděleny, a náklady a příjmy související s obchodními činnostmi, správně rozděleny mezi oba druhy činností. Tak je možné účinně sledovat kompenzaci za veřejnou službu a případně určit, zda došlo ke křížovým dotacím mezi těmito dvěma činnostmi. Přiměřenost sdílení nákladů a opatření na ochranu účelové vázanosti mezi závazkem veřejné služby a obchodními činnostmi jsou v tomto ohledu zásadní. Například v případech, kdy jsou dopravní prostředek (např. železniční kolejová vozidla nebo autobusy) nebo jiná aktiva či služby nezbytné k výkonu závazku veřejné služby (jako např. kanceláře, personál nebo železniční/autobusové stanice) využívány jak pro veřejné služby, tak obchodní činnosti, musí být náklady na každý druh činnosti rozděleny mezi tyto dva různé typy činností poměrně k jejich relativnímu podílu na celkovém objemu dopravní služby poskytované dopravním podnikem.

Pokud například byly pro účely veřejné služby i pro obchodní činnosti téhož dopravního podniku využity služby ve stanicích, avšak plné náklady na tyto služby byly přiděleny pouze na činnosti veřejné služby, jedná se o křížové dotace neslučitelné s nařízením (ES) č. 1370/2007. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EC ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru ([2]) také stanoví zvláštní požadavky na oddělení účetnictví železničních podniků.

([1]) Viz zejména bod 7 přílohy nařízení.
([2]) Úř. věst. L 343, 14.12.2012, s. 32. Viz článek 6 o oddělení účetnictví železničních podniků a provozovatelů železniční infrastruktury.

Každá smlouva o veřejných službách by měla obsahovat konkrétní pravidla pro kompenzaci a měla by být v účetnictví vedena zvlášť. Jinými slovy, jestliže tentýž podnik uzavřel několik smluv o veřejných službách, mělo by být z účetnictví dopravních podniků patrné, s kterou smlouvou o veřejných službách kompenzace souvisí. V souladu s ustanovením čl. 6 odst. 2 nařízení (ES) č. 1370/2007 musí být na písemnou žádost Komise tyto účetní informace zpřístupněny.

2.4.5 *Ustanovení čl. 4 odst. 1: Navrhování režimů kompenzací tak, aby přispívaly k účinnosti*

V 27. bodě odůvodnění nařízení (ES) č. 1370/2007 se uvádí, že v případě přímého uzavření smlouvy nebo obecných pravidel by měly být stanoveny parametry pro kompenzaci tak, aby výše kompenzace byla přiměřená a zohledňovala „požadavek účinnosti a kvality služeb". To znamená, že příslušné orgány by prostřednictvím kompenzačních mechanismů měly motivovat poskytovatele služeb k tomu, aby byli efektivnější tím, že budou poskytovat požadovanou úroveň a kvalitu služeb s využitím co nejméně zdrojů.

Pravidla pro kompenzaci v nařízení (ES) č. 1370/2007 příslušným orgánům ponechávají určitý prostor pro sestavení motivačních režimů pro poskytovatele veřejných služeb. Příslušné orgány jsou v každém případě povinny „podporovat udržování nebo rozvíjení účinného řízení ze strany provozovatele veřejných služeb, které může být předmětem objektivního hodnocení" (bod 7 přílohy). To znamená, že systémy kompenzace musí být navrženy tak, aby v průběhu času bylo zajištěno alespoň určité zlepšení účinnosti.

Motivace ke zvyšování účinnosti by nicméně měla být přiměřená a zůstat na rozumné úrovni s přihlédnutím k obtížnosti dosažení cílů v této oblasti. To lze například zajistit vyváženým rozdělením veškerých výnosů plynoucích ze zlepšení účinnosti mezi provozovatele, veřejné orgány a/nebo uživatele. V každém případě musí být zaveden systém, který zajistí, aby si podnik nemohl ponechat nepřiměřené výnosy ze zlepšení účinnosti. Kromě toho musí být parametry těchto motivačních režimů plně a přesně definovány ve smlouvě o veřejných službách.

Motivace pro účinnější poskytování veřejných služeb by však neměla bránit poskytování vysoce kvalitních služeb. V rámci nařízení (ES) č. 1370/2007 je třeba účinnost chápat jako poměr mezi kvalitou nebo úrovní veřejných služeb a zdroji použitými na poskytování těchto služeb. Motivace ke zvyšování účinnosti by se tedy měla zaměřit na snižování nákladů a/nebo na zvýšení kvality nebo úrovně služeb.

2.4.6 *Ustanovení čl. 6 odst. 1: Okolnosti, za kterých bude Komise zkoumat, zda je režim kompenzací v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007*

Kompenzace za veřejné služby vyplacená v souladu s nařízením (ES) č. 1370/2007 je osvobozena od povinnosti oznamovat státní podporu před jejím provedením, kterou stanoví čl. 108 odst. 3 SFEU. Pokud si však členský stát není jistý, zda režim je v souladu s nařízením, může Komisi požádat, aby z důvodů právní jistoty režim kompenzací posoudila. Komise může také posoudit režim kompenzací na základě stížnosti nebo šetření zahájeného z moci úřední, jestliže si je vědoma důkazů ukazujících na neshodu uvedeného režimu s pravidly pro kompenzaci stanovenými v nařízení.

2.4.7 *Ustanovení čl. 6 odst. 1: Rozdíly mezi šetřeními ex ante a ex post, která Komise u režimů kompenzací provádí*

Hlavní rozdíl mezi šetřeními *ex ante* a *ex post*, která Komise u režimů kompenzací provádí, spočívá v době, ve které Komise posuzuje režim, nikoli v metodě použité pro analýzu, zda dochází k nadměrné kompenzaci.

Při posuzování *ex ante* toho, zda režim kompenzací zabraňuje nadměrné kompenzaci, např. v souvislosti s oznámením, Komise mimo jiné posoudí přesné parametry kompenzace. Zejména bude věnovat pozornost kategoriím nákladů, které jsou brány v úvahu při výpočtu kompenzací, a rovněž navržené úrovni přiměřeného zisku. Dále posoudí, zda je zaveden odpovídající mechanismus, který zajistí, že v případě, že výnosy z poskytování veřejných služeb jsou vyšší, než se očekávalo během trvání smlouvy o veřejných službách, si provozovatel neponechá nadměrnou kompenzaci přesahující skutečné čisté náklady, rozpětí přiměřeného zisku ani žádné výnosy plynoucí ze zlepšení účinnosti dojednané ve smlouvě.

Smlouva o veřejných službách musí v zásadě rovněž stanovit pravidelné kontroly během trvání smlouvy, aby bylo možno zavčas zjistit jasné případy nadměrné kompenzace a zabránit jejich vzniku, zejména v případě dlouhodobých smluv. Příslušné orgány musí během trvání smlouvy ověřit dodržování podmínek smlouvy o veřejných službách. Pro účely provádění těchto kontrol standardizovaným způsobem lze vyvinout elektronické nástroje. Nadměrnou kompenzaci je třeba posoudit pro každou smlouvu o veřejných službách zvlášť, aby se zabránilo tomu, že nadměrné zisky za jednotlivé veřejné služby jsou při posuzování několika smluv zprůměrovány.

V případě šetření *ex post* lze skutečnost, zda obdržená kompenzace nepřekračuje čistý finanční dopad závazku veřejné služby, jak je definován v příloze nařízení (ES) č. 1370/2007, posoudit na základě skutečných finančních příjmů a údajů o nákladech, neboť režimy kompenzací již byly zavedeny. Metoda se však nemění: kompenzace by neměla překročit částku, na kterou má podnik podle parametrů stanovených předem ve smlouvě nárok, a to i v případě, že tato částka není dostačující k pokrytí skutečných čistých nákladů.

2.4.8 *Ustanovení čl. 1 odst. 1 a čl. 6 odst. 1: Záruka, že příslušné orgány vyplatí provozovatelům „přiměřenou" kompenzaci za plnění závazků veřejné služby*

Podle článku 1 nařízení (ES) č. 1370/2007 je účelem uvedeného nařízení „definovat, jak mohou příslušné orgány v souladu s pravidly práva Unie zasahovat do odvětví veřejné přepravy cestujících, aby zajistily poskytování služeb obecného zájmu, které jsou mimo jiné četnější, bezpečnější, kvalitnější nebo levnější než služby, které by mohly nabídnout samotné tržní mechanismy. Za tímto účelem vymezuje toto nařízení podmínky, za nichž příslušné orgány poskytují kompenzace při ukládání nebo sjednávání závazků veřejné služby provozovatelům veřejných služeb za vzniklé náklady nebo udělují výlučná práva za plnění závazků veřejné služby." Kromě toho podle bodu 7 přílohy nařízení (ES) č. 1370/2007 „způsob kompenzace musí podporovat udržování nebo rozvíjení (…) poskytování služeb v přepravě cestujících dostatečné kvality."

To znamená, že pravidla nařízení (ES) č. 1370/2007 by nejen měla zabránit jakýmkoliv případným nadměrným kompenzacím za veřejné služby, ale rovněž by měla zajistit, že nabídka veřejných služeb stanovených ve smlouvě o veřejných službách je finančně uskutečnitelná s cílem dosáhnout a udržet vysokou úroveň kvality služeb. Závazek veřejné služby by proto měl být přiměřeně kompenzován, aby se provozovatelovy vlastní finanční prostředky v rámci smlouvy o veřejných službách v dlouhodobém horizontu nesnížily, což by znemožňovalo účinné plnění jeho povinností v rámci smlouvy a trvalé poskytování vysoce kvalitních služeb v přepravě cestujících, jak je uvedeno v bodu 7 přílohy nařízení (ES) č. 1370/2007.

V každém případě, pokud příslušný orgán přiměřenou kompenzaci nevyplatí, riskuje tím snížení počtu nabídek předložených v rámci nabídkového řízení na uzavření smlouvy o veřejných službách, způsobení vážných finančních potíží provozovateli, je-li smlouva o veřejných službách uzavřena přímo, a/nebo snížení celkové úrovně a kvality veřejných služeb poskytovaných během trvání smlouvy.

2.5 **Zveřejňování a transparentnost**

Výkladové pokyny uvedené v této kapitole se týkají povinnosti příslušných orgánů zveřejňovat výroční zprávy o smlouvách o veřejných službách, za něž jsou zodpovědné, a také jejich povinnosti zajistit transparentnost uzavírání smluv o veřejných službách před nabídkovým řízením i po něm.

2.5.1 *Ustanovení čl. 7 odst. 1: Povinnosti příslušných orgánů ohledně zveřejňování výročních zpráv o smlouvách o veřejných službách, za něž jsou zodpovědné*

V čl. 7 odst. 1 se stanoví, že každý příslušný orgán zveřejní jednou za rok souhrnnou zprávu o závazcích veřejné služby, za něž je zodpovědný, o vybraných provozovatelích veřejných služeb a o platbách kompenzací a výlučných právech poskytnutých provozovatelům veřejných služeb prostřednictvím kompenzace. Tato zpráva bude rozlišovat mezi autobusovou dopravou a železniční dopravou, umožní sledovat a posoudit výkon, kvalitu a financování sítě veřejné dopravy a v případě potřeby poskytne informace o povaze a rozsahu jakýchkoli udělených výlučných práv.

Komise chápe pojem „souhrnná zpráva“ v tom smyslu, že příslušný orgán by měl zveřejnit komplexní zprávu o všech smlouvách o veřejných službách, které uzavřel, přičemž všechny tyto smlouvy by měly být jednotlivě identifikovány. Poskytnuté informace by se tudíž kromě celkových hodnot měly vztahovat ke každé smlouvě a současně zajistit ochranu oprávněných komerčních zájmů dotčených provozovatelů.

Provozovatelé veřejné dopravy musí příslušnému orgánu poskytnout veškeré informace a údaje, aby mu umožnily splnit jeho povinnosti týkající se zveřejnění.

Pro dosažení cíle tohoto ustanovení, tj. umožnit sledování a hodnocení sítě veřejné dopravy smysluplným způsobem umožňujícím srovnání s jinými sítěmi veřejné dopravy za transparentních a strukturovaných podmínek, vybízí Komise členské státy a jejich orgány, aby dobrovolně zajistily snadný přístup k těmto informacím a umožnily provedení užitečného srovnání. Toho by mohlo být například dosaženo zveřejněním informací na ústřední internetové stránce, např. stránce sdružení příslušných orgánů nebo stránce ministerstva dopravy. Informace a údaje by rovněž měly být připraveny metodicky důsledným způsobem a uváděny v jednotných měrných jednotkách.

2.5.2 *Ustanovení čl. 7 odst. 2 a 3: Možnosti příslušných orgánů plnit své povinnosti týkající se zveřejňování informací o smlouvách o veřejných službách podle čl. 7 odst. 2 a odst. 3*

Příslušné orgány jsou podle článku 7 nařízení (ES) č. 1370/2007 povinny zveřejnit zamýšlené (a uzavřené) smlouvy o veřejných službách v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V čl. 7 odst. 2 se uvádí, že nejpozději jeden rok před zveřejněním výzvy k účasti na nabídkovém řízení nebo jeden rok před přímým uzavřením smlouvy o veřejných službách zveřejní příslušné orgány v *Úředním věstníku Evropské unie* určité informace o plánované smlouvě.

V čl. 7 odst. 3 se stanoví, že do jednoho roku od přímého uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě po železnici zveřejní příslušné orgány určité informace o uzavřené smlouvě.

Útvary Komise vypracovaly vzorové formuláře a postupy, které orgánům umožní tyto požadavky na zveřejňování informací splnit. Díky možnosti opětovného použití údajů by formuláře a postup pro zveřejnění informací měly příslušným orgánům také umožnit, pokud si to tak přejí, využívat synergií se zveřejněním veřejného nabídkového řízení na služby podle čl. 5 odst. 3 nařízení (ES) č. 1370/2007.

Formuláře byly navrženy tak, aby:

— umožňovaly orgánům snadný přístup k internetové aplikaci, snadné prohlížení internetových stránek a aby byly srozumitelné a jasné,

— jasně rozlišovaly požadavky na zveřejnění podle nařízení (ES) č. 1370/2007 od požadavků na zveřejňování podle směrnic 2014/23/EU, 2014/24/EU a 2014/25/EU,

— požadovaly takovou míru podrobnosti informací, která není považována za zatěžující, a je tedy pro orgány přijatelná,

— byly vhodné pro tvorbu užitečných statistických údajů o uzavírání smluv o veřejných službách, a tudíž o účinném uplatňování nařízení (ES) č. 1370/2007.

V průběhu roku 2013 zpřístupnil Úřad pro publikace na stránce „eNotices“ postup pro zveřejňování online ([1]). Postup vychází z těchto vzorových formulářů pro zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* v souladu s čl. 7 odst. 2 a 3 nařízení (ES) č. 1370/2007. Zveřejnění informací o přímo uzavíraných smlouvách o veřejných službách v přepravě po železnici v *Úředním věstníku Evropské unie* v souladu s čl. 7 odst. 3 je dobrovolné.

([1]) http://simap.europa.eu/enotices/choiceLanguage.do

2.5.3 *Ustanovení čl. 7 odst. 4: Právo zúčastněných stran požadovat informace o smlouvách o veřejných službách, které mají být uzavřeny přímo, před uzavřením smlouvy*

V čl. 7 odst. 4 se stanoví, že příslušný orgán musí na žádost kterékoli zúčastněné strany předložit důvody pro přímé uzavření smlouvy o veřejných službách. Ve 30. bodě odůvodnění se uvádí, že „přímo uzavírané smlouvy o veřejných službách by měly podléhat zvýšené transparentnosti." To je třeba vykládat ve spojení s 29. bodem odůvodnění, který uvádí, že je třeba zveřejnit záměr uzavřít smlouvu, a umožnit tak případným provozovatelům veřejných služeb zareagovat. Příslušný orgán musí rozhodnout o svém záměru uzavřít smlouvu přímo nejméně jeden rok předem, neboť tato informace musí být zveřejněna v *Úředním věstníku Evropské unie* (čl. 7 odst. 2, zejména písm. b)). Zúčastněné strany jsou tedy v situaci, kdy mohou formulovat otázky dlouho před uzavřením smlouvy, ke kterému dojde nejdříve o rok později. Pro poskytnutí účinné právní ochrany by měly být informace vyžadované v souladu s čl. 7 odst. 4 poskytnuty bez přílišného zdržení.

Uzavírání smluv transparentnějším způsobem rovněž podle definice souvisí s postupem uzavírání smlouvy. Větší transparentnost vyžadovaná ve 30. bodě odůvodnění se proto vztahuje nejen na transparentnost po uzavření smlouvy, ale rovněž se týká postupu před uzavřením smlouvy s dotyčným provozovatelem veřejné dopravy.

2.6 **Přechodná opatření**

Tato kapitola obsahuje výkladové pokyny k některým aspektům ustanovení o přechodných opatřeních týkajících se smluv uzavřených před vstupem nařízení (ES) č. 1370/2007 v platnost a smluv uzavřených během přechodného období od roku 2009 do prosince 2019.

2.6.1 *Ustanovení čl. 8 odst. 2: Rozsah uplatňování přechodného desetiletého období počínajícího od 3. prosince 2009*

V čl. 8 odst. 2 se uvádí, že aniž je dotčen odstavec 3, „musí být uzavírání smluv o veřejných službách v přepravě po železnici a po silnici uvedeno do souladu s článkem 5 tohoto nařízení do 3. prosince 2019". Během tohoto přechodného období přijmou členské státy opatření, aby postupně dosáhly souladu s článkem 5, a tím se vyhnuly vážným strukturálním problémům, zejména v souvislosti s přepravní kapacitou.

Ustanovení čl. 8 odst. 2 odkazuje na článek 5 v celém rozsahu. Komise se nicméně domnívá, že v této souvislosti je relevantní pouze čl. 5 odst. 3 týkající se povinnosti uplatňovat otevřené, transparentní, nediskriminační a spravedlivé postupy při uzavírání smluv o veřejných službách. Jak je uvedeno ve 31. bodě odůvodnění, je cílem přechodných ustanovení poskytnout příslušným orgánům a provozovatelům veřejných služeb dostatek času, aby se přizpůsobili ustanovením nařízení (ES) č. 1370/2007. Povinnost, která členským státům ukládá postupně dosáhnout souladu s článkem 5, je přiměřená, pouze pokud se týká povinnosti uplatňovat otevřené, transparentní, nediskriminační a spravedlivé postupy při uzavírání smluv o veřejných službách. Nebylo by příliš smysluplné, aby členské státy „postupně" uplatňovaly koncept vnitřního provozovatele nebo výjimky uvedené v čl. 5 odst. 4, 5 a 6 nařízení (ES) č. 1370/2007, neboť v porovnání s obecnými zásadami Smlouvy a příslušnou judikaturou zavádějí mírnější ustanovení. Nezdá se také logické, aby zákonodárce odkládal úplné uplatňování čl. 5 odst. 7, pokud jde o procesní záruky a soudní přezkoumání, až do 3. prosince 2019.

2.6.2 *Ustanovení čl. 8 odst. 2: Závazky členských států během přechodného období do 2. prosince 2019*

V čl. 8 odst. 2 se uvádí, že do šesti měsíců od konce první poloviny přechodného období (do 3. května 2015) „předloží členské státy Komisi zprávu o pokroku zdůrazňující provádění postupného uzavírání smluv o veřejných službách v souladu s článkem 5." Je tedy zcela jasné, že členské státy nemohou čekat až do 2. prosince 2019 a musí začít dodržovat obecné pravidlo o zajištění nabídkového řízení na smlouvy o veřejných službách, které je otevřeno všem provozovatelům na spravedlivém, transparentním a nediskriminačním základě, před tímto datem. Členské státy by měly přijmout vhodná opatření pro postupné dosažení souladu s tímto požadavkem během přechodného období, aby se předešlo situaci, kdy dostupné dopravní kapacity na trhu veřejné dopravy neumožní provozovatelům dopravy uspokojivě reagovat na všechna nabídková řízení, která byla zahájena na konci přechodného období.

2.6.3 *Ustanovení čl. 8 odst. 3: Význam slovního spojení „omezená doba trvání srovnatelná s dobami trvání uvedenými v článku 4“*

V čl. 8 odst. 3 písm. d) se stanoví, že smlouvy o veřejných službách uzavřené „od 26. července 2000 a přede dnem 3. prosince 2009 na základě jiného řízení než spravedlivého nabídkového řízení (…) zůstávají v platnosti do uplynutí doby jejich platnosti, pokud mají omezenou dobu trvání srovnatelnou s dobami trvání uvedenými v článku 4.“

Komise se domnívá, že pojem „srovnatelná s dobami trvání uvedenými v článku 4“ by měl být vykládán restriktivně tak, aby se zajistilo, že členské státy usilují o dosažení cílů nařízení ode data jeho vstupu v platnost dne 3. prosince 2009. Komise proto zastává názor, že by bylo rozumné předpokládat, že doba trvání smluv o veřejných službách by měla být podobná těm, které jsou uvedeny v článku 4.

Výzva k předložení připomínek k předloze nařízení Komise o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* v odvětví rybolovu a akvakultury

(2014/C 92/02)

Zúčastněné strany mohou předložit své připomínky ve lhůtě jednoho měsíce ode dne zveřejnění této předlohy nařízení na adresu Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž Evropské komise:

European Commission
Generální ředitelství pro námořní záleitosti a rybolov
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

E-mail: mare-aidesdetat@ec.europa.eu

Znění předlohy je k dispozici rovněž na této adrese:

http://ec.europa.eu/dgs/maritimeaffairs_fisheries/consultations/de-minimis-regulation-second-draft/index_en.htm

---

NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. …/…

ze dne 28. března 2014

o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* v odvětví rybolovu a akvakultury – NÁVRH

(2014/C 92/03)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 4 této smlouvy,

s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na určité kategorie horizontální státní podpory ([1]),

po zveřejnění předlohy tohoto nařízení ([2]),

po konzultaci s Poradním výborem pro státní podpory,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Státní financování, které splňuje kritéria čl. 107 odst. 1 Smlouvy, představuje státní podporu a musí být podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy oznámeno Komisi. Podle článku 109 Smlouvy však Rada může vymezovat druhy podpor, které jsou z oznamovací povinnosti vyňaty. V souladu s čl. 108 odst. 4 Smlouvy může Komise přijmout nařízení týkající se těchto kategorií státních podpor. Na základě nařízení (ES) č. 994/98 rozhodla Rada v souladu s článkem 109 Smlouvy, že podpora *de minimis* by mohla takovou kategorii tvořit. Z tohoto důvodu se má za to, že podpora *de minimis*, tedy podpora poskytnutá jednomu podniku za dané časové období, která nepřekročí určitý pevně stanovený objem, nesplňuje všechna kritéria uvedená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, a proto se na ni oznamovací postup nevztahuje.

(2) Komise ve svých četných rozhodnutích pojem podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy blíže objasnila. Komise rovněž stanovila svou politiku vzhledem ke stropu podpory *de minimis*, do jehož výše se má za to, že se čl. 107 odst. 1 Smlouvy nepoužije, a to nejprve ve svém sdělení o pravidle *de minimis* pro státní podpory ([3]) a poté v nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ([4]) a v nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ([5]). Z působnosti uvedených nařízení bylo s ohledem na zvláštní pravidla uplatňovaná v odvětví rybolovu a akvakultury a na nebezpečí, že i podpora v malé výši by v tomto odvětví mohla splňovat kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, vyloučeno odvětví rybolovu a akvakultury. Komise již přijala řadu nařízení, která stanoví pravidla pro podpory *de minimis* poskytované v odvětví rybolovu a akvakultury, z nichž poslední bylo nařízení (ES) č. 875/2007 ([6]). Podle uvedeného nařízení byla celková výše podpory *de minimis* udělená jednomu podniku působícímu v odvětví rybolovu hodnocena jako nesplňující všechna kritéria čl. 87

([1]) Úř. věst. L 142, 14.5.1998, s. 1.
([2]) Úř. věst. C 92, 29.3.2014, s. 22.
([3]) Sdělení Komise o pravidle *de minimis* pro státní podpory (Úř. věst. C 68, 6.3.1996, s. 9).
([4]) Nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 10, 13.1.2001, s. 30).
([5]) Nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ze dne 15. prosince 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 379, 28.12.2006, s. 5).
([6]) Nařízení Komise (ES) č. 875/2007 ze dne 24. července 2007 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* v odvětví rybolovu a o změně nařízení (ES) č. 1860/2004 (Úř. věst. L 193, 25.7.2007, s. 6),

odst. 1 Smlouvy o ES, pokud nepřesáhla 30 000 EUR na příjemce ve třech po sobě jdoucích účetních obdobích a nedosáhla kumulované výše stanovené pro každý členský stát, která představuje 2,5 % roční produkce odvětví rybolovu. Vzhledem ke zkušenostem získaným při uplatňování nařízení (ES) č. 875/2007 je vhodné upravit některé podmínky stanovené v uvedeném nařízení a uvedené nařízení nahradit.

(3) Je vhodné zachovat strop ve výši 30 000 EUR pro výši podpory *de minimis*, kterou může obdržet jeden podnik na členský stát v kterémkoli tříletém období. Tento strop je i nadále zapotřebí, neboť zajistí, že u jakéhokoli opatření spadajícího do oblasti působnosti tohoto nařízení lze mít za to, že neovlivňuje obchod mezi členskými státy a/nebo nenarušuje ani nemůže narušit hospodářskou soutěž, jestliže celková výše této podpory poskytnuté všem podnikům v odvětví rybolovu a akvakultury za období tří let nedosahuje kumulativní výše stanovené pro jednotlivé členské státy, která představuje 2,5 % ročního obratu v odvětví rybolovu, tj. lov, zpracování a činnosti v oblasti akvakultury (limit pro členský stát).

(4) Pro účely pravidel hospodářské soutěže stanovených ve Smlouvě je podnikem jakýkoli subjekt vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení tohoto subjektu a způsobu jeho financování ([1]). Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že všechny subjekty kontrolované (právně či fakticky) týmž subjektem by se měly pokládat za jeden podnik ([2]). Za účelem právní jistoty a snížení administrativní zátěže by toto nařízení mělo poskytnout taxativní seznam jasných kritérií, podle kterých lze rozhodnout, kdy by se dva či více subjektů v rámci jednoho členského státu mělo považovat za jeden podnik. Komise proto z jasně stanovených kritérií, která definují „propojené podniky“ v rámci definice malých a středních podniků obsažené v doporučení Komise 2003/361/ES ([3]) a v příloze I nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ([4]), vybrala taková kritéria, která jsou vhodná pro účely tohoto nařízení. Orgány veřejné moci jsou s těmito kritérii již obeznámeny a měly by je používat – vzhledem k oblasti působnosti tohoto nařízení – na malé a střední podniky i velké podniky. Tato kritéria by měla zajistit, aby byla skupina propojených podniků pro účely použití pravidla *de minimis* považována za jeden podnik, ale aby podniky, které s výjimkou toho, že každý z nich má přímou vazbu na tentýž orgán nebo orgány veřejné moci, nemají žádný vzájemný vztah, nebyly považovány za vzájemně propojené. Zohlední se tak specifická situace subjektů ovládaných týmž orgánem nebo orgány veřejné moci, které mohou mít nezávislou rozhodovací pravomoc.

(5) Vzhledem k oblasti působnosti společné rybářské politiky a k definici odvětví rybolovu a akvakultury vyplývající z čl. 5 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1379/2013 ([5]) by se toto nařízení mělo vztahovat i na podniky působící v oblasti produkce, zpracování a uvádění produktů rybolovu a akvakultury na trh.

(6) S ohledem na cíle společné rybářské politiky by zejména podpora určená ke zvýšení rybolovné kapacity plavidel nebo jejich schopnosti vyhledávat ryby, podpora poskytovaná na výstavbu nových rybářských plavidel nebo na nákup rybářských plavidel nebo podpora jakékoli jiné činnosti, která není způsobilá podle článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. ... ([6]), neměla spadat do oblasti působnosti tohoto nařízení.

(7) Soudní dvůr Evropské unie stanovil, že jakmile Unie přijala právní předpis o společné organizaci trhu v určitém zemědělském odvětví, nesmějí členské státy přijmout jakékoli opatření, které by jej mohlo porušovat nebo k němu stanovit výjimky ([7]). Tato zásada se uplatní i na odvětví rybolovu a akvakultury. Z tohoto důvodu by se toto nařízení nemělo použít na podpory, jejichž výše je stanovena na základě ceny nebo množství produktů získaných nebo uvedených na trh. Nařízení by se nemělo použít ani na podpory, které jsou vázány na závazek dělit se o tuto podporu s prvovýrobci.

(8) Toto nařízení by se nemělo vztahovat na podporu vývozu nebo podporu podmíněnou používáním domácích produktů na úkor dovezených. Zejména by se nemělo vztahovat na podporu financování zřízení a provozu distribuční sítě v jiných členských státech nebo ve třetích zemích. Podpora umožňující pokrytí nákladů na účast na veletrzích nebo na studie či poradenské služby potřebné k uvedení nového nebo stávajícího výrobku na nový trh v jiném členském státě nebo v třetí zemi zpravidla podporu vývozu nepředstavuje.

(9) Jestliže podnik působí v odvětví rybolovu a akvakultury a jestliže tento podnik působí i v jiných odvětvích nebo

([1]) Rozsudek ve věci Ministero dell'Economica e delle Finanze v. Cassa di Risparmio di Firenze SpA et al., C-222/04, Sb. rozh. 2006, s. I-289.

([2]) Rozsudek ve věci Nizozemsko v. Komise, C-382/99, Recueil 2002, s. I-5163.

([3]) Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

([4]) Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (Úř. věst. L 214, 9.8.2008, s. 3).

([5]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1379/2013 ze dne 11. prosince 2013 o společné organizaci trhů s produkty rybolovu a akvakultury a o změně nařízení Rady (ES) č. 1184/2006 a (ES) č. 1224/2009 a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 104/2000 (Úř. věst. L 354, 28.12.2013, s. 1).

([6]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. .../2014 ze dne ... 2014 o Evropském námořním a rybářském fondu, (kterým se zrušuje nařízení Rady (ES) č. 1198/2006 a nařízení Rady (EU) č. 861/2006 a nařízení Rady (ES) č. .../2011 o integrované námořní politice) (Úř. věst. L …, ..., s. ...).

([7]) Rozsudek ve věci Francie v. Komise, C-456/00, Recueil 2002, s. I-11949.

vykonává jiné činnosti spadající do oblasti působnosti nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 [1], ustanovení uvedeného nařízení by se měla vztahovat na podporu poskytovanou na tato další odvětví či činnosti za předpokladu, že dotyčný členský stát vhodnými způsoby, jako je oddělení činností nebo rozlišení nákladů, zajistí, aby činnost v odvětví rybolovu a akvakultury nevyužívala podporu *de minimis* poskytovanou podle uvedeného nařízení.

(10) Působí-li podnik v odvětví rybolovu a akvakultury a zároveň v odvětví prvovýroby zemědělských produktů, na podporu poskytovanou na prvně jmenované odvětví či činnosti se vztahují ustanovení tohoto nařízení za předpokladu, že daný členský stát vhodnými způsoby, jako je oddělení činností nebo rozlišení nákladů, zajistí, aby prvovýroba zemědělských produktů nevyužívala podporu *de minimis* poskytovanou podle tohoto nařízení.

(11) Toto nařízení by mělo stanovit pravidla, aby nebylo možné obcházet maximální intenzitu podpory stanovenou ve zvláštních nařízeních či rozhodnutích Komise. Rovněž by mělo stanovit jasná a snadno použitelná pravidla kumulace.

(12) Období tří let, které je třeba vzít v úvahu pro účely tohoto nařízení, by mělo být posuzováno průběžně, takže při každém novém přidělení podpory *de minimis* je potřeba vzít v úvahu celkovou výši podpory *de minimis* poskytnuté v dotčeném účetním období a během předchozích dvou po sobě jdoucích účetních období.

(13) Toto nařízení nevylučuje možnost, že by opatření nebylo považováno za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy z jiných důvodů než těch, které jsou upraveny v tomto nařízení, například proto, že opatření je v souladu se zásadou subjektu činného v tržním prostředí či proto, že nezahrnuje převod státních prostředků. Zejména finanční prostředky Unie centrálně spravované Komisí, které nejsou přímo nebo nepřímo kontrolovány členským státem, navíc nepředstavují státní podporu a při posuzování toho, zda byl dodržen příslušný strop nebo limit pro členský stát, by se neměly brát do úvahy.

(14) Pro účely transparentnosti, rovného zacházení a účinného dohledu by se toto nařízení mělo použít jen v případě podpory *de minimis*, pro niž lze předem přesně vypočíst hrubý grantový ekvivalent, aniž by bylo nutné provádět hodnocení rizik („transparentní podpora“). Tento přesný výpočet lze například provést u grantů, subvencí úrokových sazeb, daňových osvobození se stanoveným stropem nebo jiných nástrojů, u nichž je stanoven limit zaručující, že příslušný strop nebude překročen. Stanovení limitu znamená, že dokud není či ještě není známa přesná výše podpory, musí členský stát předpokládat, že se tato výše bude rovnat tomuto limitu, aby tak zajistil, že několik opatření podpory společně nepřekročí strop stanovený tímto nařízením, a musí použít pravidla kumulace.

(15) Pro účely transparentnosti, rovného zacházení a správného použití stropu *de minimis* by měly všechny členské státy používat stejnou metodu výpočtu. Pro zjednodušení tohoto výpočtu by výše podpor, které nejsou poskytnuty formou grantu vypláceného v hotovosti, měly být přepočteny na hrubý grantový ekvivalent. Pro výpočet hrubého grantového ekvivalentu transparentních druhů podpory, u níž se nejedná o granty, a podpory poskytované v několika splátkách, je nutné používat tržní úrokové sazby běžné v době poskytnutí této podpory. Za účelem jednotného, transparentního a jednoduchého používání pravidel státní podpory by tržní sazby platné pro účely tohoto nařízení měly být referenčními sazbami, jak je stanoveno ve sdělení Komise o revizi metody stanovování referenčních a diskontních sazeb [2].

(16) Podpora sestávající z půjček, včetně podpory *de minimis* v oblasti rizikového financování ve formě půjček, by měla být považována za transparentní podporu *de minimis*, jestliže byl hrubý grantový ekvivalent vypočten na základě tržních úrokových sazeb běžných v době poskytnutí podpory. Aby se zjednodušilo nakládání s drobnými krátkodobými půjčkami, mělo by toto nařízení obsahovat jasné pravidlo, jehož použití není složité a které zohlední jak výši půjčky, tak dobu její splatnosti. Ze zkušenosti Komise vyplývá, že půjčky, které jsou zajištěny kolaterálem pokrývajícím alespoň 50 % půjčky a které nepřesáhnou 150 000 EUR na dobu pěti let nebo které nepřesáhnou 75 000 EUR na dobu deseti let, lze považovat za půjčky s hrubým grantovým ekvivalentem nepřesahujícím výši stropu podpory *de minimis*. Vzhledem k obtížím spojeným s určením hrubého grantového ekvivalentu podpory poskytnuté podnikům, které mohou být neschopny splatit půjčku, by se toto pravidlo na takové podniky nemělo vztahovat.

(17) Podpora sestávající z kapitálových injekcí by se neměla považovat za transparentní podporu *de minimis*, ledaže celková částka injekce z veřejných prostředků nepřesáhne strop *de minimis*. Podpora sestávající z opatření rizikového financování ve formě kapitálové či kvazikapitálové investice uvedená v pokynech o rizikovém financování [3] by neměla být považována za transparentní podporu *de minimis*, ledaže je v rámci daného opatření poskytován kapitál nepřesahující strop podpory *de minimis*.

(18) Podpora sestávající ze záruk, včetně podpory *de minimis* v oblasti rizikového financování ve formě záruk, by se měla považovat za transparentní, pokud byl hrubý

[1] Nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 352, 24.12.2013, s. 1).

[2] Sdělení Komise o revizi metody stanovování referenčních a diskontních sazeb (Úř. věst. C 14, 19.1.2008, s. 6).

[3] Pokyny Společenství pro státní podporu investic rizikového kapitálu do malých a středních podniků (Úř. věst. C 194, 18.8.2006, s. 2).

grantový ekvivalent vypočten na základě prémií „safeharbour“ stanovených ve sdělení Komise pro příslušný druh podniku [1]). Aby se zjednodušilo nakládání s krátkodobými zárukami za až 80 % relativně nízké půjčky, mělo by toto nařízení obsahovat jasné pravidlo, jehož použití není složité a které zohlední jak výši příslušné půjčky, tak dobu trvání záruky. Toto pravidlo by se nemělo použít na záruky za související transakce, které nepředstavují půjčku, např. záruky za transakce s vlastním kapitálem. Pokud záruka nepřekročí 80 % příslušné půjčky, garantovaná část příslušné půjčky je nižší než 225 000 EUR a záruka není poskytována na dobu delší než pět let, lze ji považovat za záruku s hrubým grantovým ekvivalentem nepřevyšujícím výši stropu podpory *de minimis*. To platí i v případech, kdy záruka nepřekročí 80 % příslušné půjčky, garantovaná část příslušné půjčky je nižší než 112 500 EUR a záruka není poskytována na dobu delší než deset let. Kromě toho členské státy mohou použít metodiku k výpočtu hrubého grantového ekvivalentu záruk, oznámenou Komisi na základě jiného nařízení Komise v oblasti státních podpor použitelného v dané době a která byla přijata Komisí jakožto metodika, která je v souladu se sdělením o zárukách nebo s jakýmkoli následným sdělením, za předpokladu, že přijatá metodika výslovně upravuje daný druh záruky a příslušné transakce v kontextu uplatňování tohoto nařízení. Vzhledem k obtížím spojeným s určením hrubého grantového ekvivalentu podpory poskytnuté podnikům, které mohou být neschopny splatit půjčku, by se toto pravidlo na takové podniky nemělo vztahovat.

(19) Pokud se na čerpání režimu podpory *de minimis* podílejí finanční zprostředkovatelé, mělo by se zajistit, aby těmto zprostředkovatelům nebyla žádná státní podpora poskytnuta. Lze toho docílit například tím, že finančním zprostředkovatelům, kteří využívají státní záruku, bude stanovena povinnost uhradit tržní pojistné nebo zcela převést jakoukoli výhodu na konečného příjemce, nebo tím, že se dodrží výše stropu podpory *de minimis* a další podmínky vyplývající s tohoto nařízení, a to i na úrovni zprostředkovatelů.

(20) Po oznámení členským státem může Komise přezkoumat, zda opatření, které nemá podobu grantu, půjčky, záruky, kapitálové injekce nebo opatření rizikového financování ve formě kapitálové či kvazikapitálové investice, má hrubý grantový ekvivalent, který nepřevyšuje strop podpory *de minimis*, a zda by proto mohlo spadat do působnosti tohoto nařízení.

(21) Komise má povinnost zajistit, aby byla dodržena pravidla státní podpory, a v souladu se zásadou spolupráce stanovenou v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii by členské státy měly plnění tohoto úkolu usnadnit tím, že pomocí vhodných mechanismů zajistí, aby celková výše podpory *de minimis* udělené podle pravidla *de minimis* jednomu podniku nepřesáhla celkový povolený strop. Proto je třeba, aby členské státy při poskytnutí podpory *de minimis* informovaly dotyčný podnik o výši poskytnuté podpory *de minimis* a o povaze této podpory s výslovným odkazem na toto nařízení. Od členských států by mělo být požadováno, aby sledovaly poskytnuté podpory, a tím zajistily, že příslušné stropy nejsou překročeny a že pravidla kumulace jsou dodržena. Ke splnění této povinnosti by měl dotčený členský stát před poskytnutím takové podpory obdržet od podniku prohlášení o ostatních podporách *de minimis*, na které se vztahuje toto nařízení nebo jiná nařízení o podpoře *de minimis* a které tento podnik získal během daného účetního období a předcházejících dvou po sobě jdoucích účetních období. Členské státy by měly mít alternativně možnost zřídit centrální registr, který by obsahoval úplné informace o poskytnutých podporách *de minimis*, a zajišťovat kontrolu, že žádné nové poskytnutí podpory nepřekračuje příslušný strop.

(22) Před poskytnutím každé nové podpory *de minimis* by členský stát měl ověřit, zda nová podpora *de minimis* nepřekročí strop podpory *de minimis* ani limit pro tento členský stát a zda jsou splněny i další podmínky stanovené tímto nařízením.

(23) S ohledem na zkušenosti Komise a zejména s ohledem na intervaly, v nichž je obvykle nutné politiku státní podpory přezkoumat, by doba používání tohoto nařízení měla být omezena. Pokud platnost tohoto nařízení skončí, aniž by se prodloužila, členské státy by měly mít pro podpory *de minimis*, na které se vztahuje toto nařízení, k dispozici adaptační období šesti měsíců,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na podporu poskytovanou podnikům v odvětví rybolovu a akvakultury s výjimkou:

a) podpory, jejíž výše je stanovena na základě ceny nebo množství produktů zakoupených nebo uvedených na trh;

b) podpory na činnosti spojené s vývozem do třetích zemí nebo členských států, tj. podpory přímo spojené s vyváženým množstvím, s vytvořením a provozem distribuční sítě nebo s jinými běžnými výdaji v souvislosti s vývozní činností;

c) podpory podmiňující použití domácího zboží na úkor dováženého zboží;

d) podpory na nákup rybářských plavidel;

e) podpory na modernizaci nebo výměnu hlavního nebo pomocného motoru rybářských plavidel;

[1]) Například sdělení Komise o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na státní podpory ve formě záruk (Úř. věst. C 155, 20.6.2008, s. 10).

f) podpory na operace, které jsou na základě článku 13 nařízení (EU) č. .. nezpůsobilé:

a) podpory na operace, které zvyšují rybolovnou kapacitu plavidel, nebo na zařízení, která zvyšují schopnost plavidla vyhledávat ryby;

b) podpory na výstavbu nových rybářských plavidel nebo dovoz rybářských plavidel;

c) podpory na vyřazování rybářských plavidel z provozu a přechodné zastavení rybolovných činností, není-li v uvedeném nařízení stanoveno jinak;

d) podpory na průzkumný rybolov;

e) podpory na převod vlastnictví podniku;

f) podpory na přímé vysazování ryb, pokud není výslovně stanoveno jako opatření na ochranu v právním předpisu Unie, nebo v případě experimentálního vysazování ryb.

2. Jestliže podnik působí v odvětví rybolovu a akvakultury a jestliže tento podnik působí i v jednom či více odvětvích nebo vykonává jiné činnosti spadající do oblasti působnosti nařízení (EU) č. 1407/2013, uvedené nařízení se vztahuje na podporu poskytovanou na tato další odvětví či činnosti za předpokladu, že dotyčný členský stát vhodnými způsoby, jako je oddělení činností nebo rozlišení nákladů, zajistí, aby činnosti v odvětví rybolovu a akvakultury nevyužívaly podporu *de minimis* poskytovanou podle uvedeného nařízení.

3. Působí-li podnik v odvětví rybolovu a akvakultury a zároveň v prvovýrobě zemědělských produktů spadající do oblasti působnosti nařízení (EU) č. 1408/2013 ([1]), na podporu poskytovanou na prvně jmenované odvětví se vztahují ustanovení tohoto nařízení za předpokladu, že daný členský stát vhodnými způsoby, jako je oddělení činností nebo rozlišení nákladů, zajistí, aby prvovýroba zemědělských produktů nevyužívala podporu *de minimis* poskytovanou podle tohoto nařízení.

Článek 2

Definice

1. Pro účely tohoto nařízení se použijí tyto definice:

a) „podnikem v odvětví rybolovu a akvakultury“ se rozumí podnik působící v oblasti produkce, zpracování a uvádění produktů rybolovu a akvakultury na trh;

b) „produkty rybolovu a akvakultury“ se rozumí produkty definované v čl. 5 písm. a) a b) nařízení (EU) č. 1379/2013;

c) „zpracováním a uvedením na trh“ se rozumí veškeré úkony, včetně manipulace, úpravy, produkce a distribuce, které se provádějí od vykládky nebo sběru do stadia konečného produktu;

2. „jedním podnikem“ se pro účely tohoto nařízení rozumí veškeré subjekty, které mezi sebou mají alespoň jeden z následujících vztahů:

a) jeden subjekt vlastní většinu hlasovacích práv, která náležejí akcionářům nebo společníkům, v jiném subjektu;

b) jeden subjekt má právo jmenovat nebo odvolat většinu členů správního, řídícího nebo dozorčího orgánu jiného subjektu;

c) jeden subjekt má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném subjektu podle smlouvy uzavřené s daným subjektem nebo dle ustanovení v zakladatelské (společenské) smlouvě (listině) nebo ve stanovách tohoto subjektu;

d) jeden subjekt, který je akcionářem nebo společníkem jiného subjektu, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného subjektu, většinu hlasovacích práv, náležejících akcionářům nebo společníkům, v daném subjektu.

Subjekty, které mají jakýkoli vztah uvedený v odst. 2 písm. a) až d) prostřednictvím jednoho nebo více subjektů, jsou považovány za jeden podnik.

Článek 3

Podpora *de minimis*

1. Má se za to, že opatření podpory nesplňují všechna kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, a proto jsou vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, jestliže splňují podmínky stanovené v tomto nařízení.

2. Celková výše podpory *de minimis*, kterou členský stát poskytne jednomu podniku z odvětví rybolovu a akvakultury, nesmí překročit částku 30 000 EUR za libovolná tři po sobě jdoucí účetní období.

3. Kumulovaná výše podpory *de minimis* přiznané členským státem podnikům z odvětví rybolovu a akvakultury za libovolná tři po sobě jdoucí účetní období nesmí přesáhnout limit pro členský stát stanovený v příloze.

4. Podpora *de minimis* se považuje za poskytnutou v okamžiku, kdy podnik získá podle platného vnitrostátního právního režimu na podporu právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla podpora *de minimis* danému podniku vyplacena.

([1]) Nařízení Komise (EU) č. 1408/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* v odvětví zemědělství (Úř. věst. L 352, 24.12.2013, s. 9).

5. Strop stanovený v odstavci 2 a limit pro členský stát, který je uveden v odstavci 3, se uplatní nezávisle na formě podpory *de minimis* a jejím sledovaném cíli a nezávisle na tom, zda je podpora poskytnutá členským státem zcela nebo částečně financována ze zdrojů Unie. Doba tří po sobě jdoucích účetních období bude stanovena podle účetního období používaného podnikem v příslušném členském státě.

6. Podpora je pro účely stropu stanoveného v odstavci 2 a limitu pro členský stát, který je uveden v odstavci 3, vyjádřena jako grant v hotovosti. U všech použitých částek se jedná o hrubé částky, tj. před srážkou daně nebo jiného poplatku. Je-li podpora poskytnuta jinak než formou grantu, stanoví se její výše jako hrubý grantový ekvivalent podpory.

Podpora splatná v několika splátkách se diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Úroková sazba, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta.

7. Jestliže by udělení nové podpory *de minimis* vedlo k překročení stropu stanoveného v odstavci 2 nebo limitu určeného pro členský stát, který je uveden v odstavci 3, toto nařízení se na tuto novou podporu nevztahuje.

8. V případě spojení či nabytí je třeba přihlédnout k veškerým podporám *de minimis* poskytnutým dříve všem podnikům, které podléhají spojení, aby se zjistilo, zda žádnou novou podporou *de minimis* poskytnutou nově vzniklému či nabývajícímu podniku nedošlo k překročení stropu nebo limitu určeného pro členský stát. Oprávněnost podpory *de minimis* poskytnuté před spojením nebo nabytím zůstává i nadále zachována.

9. V případě rozdělení jednoho podniku na dva či více samostatných podniků se podpora *de minimis* poskytnutá před rozdělením přidělí podniku, který byl jejím příjemcem, což je v zásadě podnik, který převzal činnosti, na něž byla podpora *de minimis* použita. Pokud by takové přidělení nebylo možné, přidělí se podpora *de minimis* poměrným způsobem na základě účetní hodnoty vlastního kapitálu nových podniků k datu účinku rozdělení.

Článek 4

Výpočet hrubého grantového ekvivalentu

1. Toto nařízení se použije pouze na podporu, u níž lze předem přesně vypočítat hrubý grantový ekvivalent bez nutnosti provádět hodnocení rizik („transparentní podpora“).

2. Podpora poskytnutá formou grantů a subvencí úrokových sazeb se považuje za transparentní podporu *de minimis*.

3. Podpora poskytnutá formou půjček se považuje za transparentní podporu *de minimis*, pokud:

a) proti příjemci není vedeno kolektivní insolvenční řízení ani nesplňuje kritéria podle vnitrostátního práva pro to, aby bylo proti němu na žádost jeho dlužníků zahájeno insolvenční řízení. V případě velkých podniků by příjemce měl být v situaci srovnatelné s úvěrovým ratingem alespoň B–; a

b) je půjčka zajištěna kolaterálem pokrývajícím alespoň 50 % půjčky a půjčka činí buď 150 000 EUR na dobu pěti let, nebo 75 000 EUR na dobu deseti let; pokud je půjčka nižší než tyto částky a/nebo je poskytnuta na dobu kratší pěti resp. deseti let, vypočítá se hrubý grantový ekvivalent této půjčky jako odpovídající poměrná část stropu stanoveného v čl. 3 odst. 2; nebo

c) hrubý grantový ekvivalent se vypočítá na základě referenční sazby platné v době poskytnutí podpory.

4. Podpora sestávající z kapitálových injekcí se považuje za transparentní podporu *de minimis* pouze tehdy, pokud celková částka injekce z veřejných prostředků nepřesáhne strop podpory *de minimis* stanovený v čl. 3 odst. 2.

5. Podpora sestávající z opatření rizikového financování ve formě kapitálové či kvazikapitálové investice se považuje za transparentní podporu *de minimis* pouze tehdy, pokud kapitál poskytnutý jednomu podniku nepřesáhne strop podpory *de minimis* stanovený v čl. 3 odst. 2.

6. Podpora poskytnutá formou záruk se považuje za transparentní podporu *de minimis*, pokud:

a) proti příjemci není vedeno kolektivní insolvenční řízení ani nesplňuje kritéria podle vnitrostátního práva pro to, aby bylo proti němu na žádost jeho dlužníků zahájeno insolvenční řízení. V případě velkých podniků by příjemce měl být v situaci srovnatelné s úvěrovým ratingem alespoň B–; a

b) záruka nepřevyšuje 80 % příslušné půjčky a zaručená částka buď nepřesáhne 225 000 EUR a záruka není poskytnuta na dobu delší než pět let, nebo zaručená částka nepřesáhne 112 500 EUR a záruka není poskytnuta na dobu delší než deset let; pokud je zaručená částka nižší než tyto částky a/nebo je poskytnuta na dobu kratší pěti či deseti let, vypočítá se hrubý grantový ekvivalent této půjčky jako poměrná část stropu stanoveného v čl. 3 odst. 2; nebo

c) hrubý grantový ekvivalent byl vypočítán na základě prémií „safe-harbour“ stanovených ve sdělení Komise; nebo

d) ještě před svým použitím

i) byla metodika výpočtu hrubého grantového ekvivalentu záruky oznámena Komisi podle jiného nařízení Komise v oblasti státních podpor použitelného v dané době a přijata Komisí jakožto metodika, která je v souladu se sdělením o zárukách nebo s jakýmkoli následným sdělením a

ii) uvedená metodika výslovně upravuje daný druh záruky a příslušné transakce v kontextu uplatňování tohoto nařízení.

7. Podpora sestávající z jiných nástrojů se považuje za transparentní podporu *de minimis*, pokud daný nástroj stanoví limit zajišťující, že nedojde k překročení příslušného stropu.

Článek 5

Kumulace

1. Jestliže podnik působí v odvětví rybolovu a akvakultury a jestliže působí i v jednom nebo více odvětví nebo vykonává jiné činnosti, které spadají do oblasti působnosti nařízení (EU) č. 1407/2013, lze podpory *de minimis* poskytnuté na činnosti v odvětví rybolovu a akvakultury podle tohoto nařízení kumulovat s podporou *de minimis* poskytnutou na další uvedená odvětví nebo činnosti, a to až do výše stropu stanoveného v čl. 3 odst. 2 nařízení (EU) č. 1407/2013, za předpokladu, že dotyčný členský stát zajistí vhodnými prostředky, například oddělením činností nebo rozlišením nákladů, že činnosti v odvětví rybolovu nebo akvakultury nevyužívají podporu *de minimis* poskytnutou podle nařízení (EU) č. 1407/2013.

2. Jestliže podnik působí v odvětví rybolovu a akvakultury a zároveň v odvětví prvovýroby zemědělských produktů, lze podporu *de minimis* poskytnutou podle nařízení (EU) č. 1408/2013 kumulovat s podporou *de minimis* poskytnutou v odvětví rybolovu a akvakultury podle tohoto nařízení, a to až do výše stropu stanoveného v tomto nařízení, za předpokladu, že dotyčný členský stát zajistí vhodnými prostředky, například oddělením činností nebo rozlišením nákladů, že činnosti v odvětví prvovýroby zemědělských produktů nevyužívají podporu *de minimis* poskytnutou podle tohoto nařízení.

3. Podporu *de minimis* nelze kumulovat se státní podporou na tytéž způsobilé náklady nebo se státní podporou na tatáž opatření rizikového financování, pokud by taková kumulace překročila nejvyšší příslušnou intenzitu podpory či výši podpory, která je pro specifické okolnosti každého případu stanovena v nařízení o blokové výjimce nebo v rozhodnutí Komise. Podporu *de minimis*, která není poskytnuta na zvláštní způsobilé náklady či není přičitatelná těmto nákladům, lze kumulovat s jinou státní podporou poskytnutou na základě nařízení o blokové výjimce nebo rozhodnutí Komise.

Článek 6

Sledování

1. Jestliže členský stát hodlá poskytnout některému podniku podporu *de minimis* podle tohoto nařízení, písemně jej informuje o navrhované výši podpory vyjádřené jako hrubý grantový ekvivalent a o charakteru *de minimis* této podpory a výslovně odkáže na toto nařízení citací jeho názvu a uvedením informace o jeho vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*. V případě, že se podpora *de minimis* v souladu s tímto nařízením poskytuje různým podnikům na základě určitého režimu a těmto podnikům jsou v rámci tohoto režimu poskytnuty různě vysoké jednotlivé podpory, může daný členský stát rozhodnout, že uvedenou povinnost splní informováním podniků o pevné částce odpovídající maximální výši podpory, která může být v daném režimu poskytnuta. V takovém případě se tato pevná částka použije při zjišťování, zda bylo dosaženo stropu stanoveného v čl. 3 odst. 2 a zda nebyl překročen limit pro členský stát uvedený v čl. 3 odst. 3. Před udělením podpory si musí členský stát též od daného podniku vyžádat prohlášení v písemné či elektronické podobě o jakýchkoli dalších podporách *de minimis*, na které se vztahuje toto nařízení nebo jiná nařízení o podpoře *de minimis* a které tento podnik obdržel v předchozích dvou po sobě jdoucích účetních obdobích a v současném účetním období.

2. Má-li členský stát k dispozici centrální registr podpory *de minimis* obsahující úplné informace o všech podporách *de minimis*, které poskytl kterýkoli orgán daného členského státu, ustanovení odstavce 1 se neuplatní od okamžiku, kdy registr zahrne tři po sobě jdoucí účetní období.

3. Členský stát poskytne novou podporu *de minimis* v souladu s tímto nařízením teprve po přezkoumání, zda nová podpora nezvýší celkovou částku podpory *de minimis*, kterou dotyčný podnik obdržel, nad strop stanovený v čl. 3 odst. 2 a nad limit pro členský stát uvedený v čl. 3 odst. 3 a zda jsou splněny veškeré podmínky stanovené v tomto nařízení.

4. Členské státy zaznamenávají a shromažďují veškeré informace týkající se použití tohoto nařízení. Tyto záznamy musí obsahovat všechny informace nezbytné k doložení toho, že byly splněny podmínky tohoto nařízení. Záznamy o individuálních podporách *de minimis* se archivují po dobu deseti po sobě jdoucích účetních období ode dne jejich poskytnutí. Záznamy týkající se určitého režimu podpory *de minimis* se archivují po dobu deseti po sobě jdoucích účetních období ode dne, kdy byla v rámci tohoto režimu poskytnuta poslední jednotlivá podpora.

5. Na písemnou žádost poskytne dotyčný členský stát Komisi ve lhůtě dvaceti pracovních dnů nebo v delší lhůtě, která může být v žádosti stanovena, všechny informace, které Komise považuje za nezbytné k posouzení toho, zda byly splněny podmínky tohoto nařízení, zejména celková výše podpory *de minimis*, kterou podnik obdržel ve smyslu tohoto nařízení a jiných nařízení o podpoře *de minimis*.

Článek 7

Přechodná ustanovení

1. Toto nařízení se vztahuje na podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud podpora splňuje podmínky stanovené tímto nařízením. Podpora, která tyto podmínky nesplňuje, bude posouzena Komisí v souladu s příslušnými rámci, pokyny, sděleními a oznámeními.

2. Všechny jednotlivé podpory *de minimis* poskytnuté v období mezi 1. lednem 2005 a 30. červnem 2008, které splňují podmínky nařízení (ES) č. 1860/2004, se považují za podpory, které nesplňují všechna kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, a které proto nepodléhají oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy.

3. Všechny jednotlivé podpory *de minimis* poskytnuté v období mezi 31. červencem 2007 a 30. červnem 2014, které splňují podmínky nařízení (ES) č. 875/2007, se považují za podpory, které nesplňují všechna kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, a které proto nepodléhají oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy.

4. Po uplynutí platnosti tohoto nařízení se na každý režim podpory *de minimis*, který splňuje podmínky tohoto nařízení, bude toto nařízení vztahovat po dobu dalších šesti měsíců.

Článek 8

Vstup v platnost a doba použitelnosti

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem ….

Použije se do 31. prosince 2020.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 28. března 2014.

Za Komisi

předseda

[…] […]

PŘÍLOHA

Limit pro členský stát stanovený v čl. 3 odst. 3

(v eurech)

Členský stát	Maximální kumulovaná výše podpory *de minimis* poskytnutá v jednotlivých členských státech v odvětví rybolovu a akvakultury
Belgie	11 240 000
Bulharsko	1 230 000
Česká republika	3 010 000
Dánsko	51 710 000
Německo	55 000 000
Estonsko	3 810 000
Irsko	20 800 000
Řecko	27 210 000
Španělsko	165 760 000
Francie	112 290 000
Chorvatsko	6 260 000
Itálie	96 090 000
Kypr	1 090 000
Lotyšsko	4 420 000
Litva	8 260 000
Lucembursko	0
Maďarsko	830 000
Malta	2 500 000
Nizozemsko	22 630 000
Rakousko	1 420 000
Polsko	41 200 000
Portugalsko	29 010 000
Rumunsko	2 340 000
Slovinsko	990 000
Slovensko	860 000
Finsko	7 180 000
Švédsko	18 580 000
Spojené království	114 660 000

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Směnné kurzy vůči euru [1]

28. března 2014

(2014/C 92/04)

1 euro =

	měna	směnný kurz		měna	směnný kurz
USD	americký dolar	1,3759	CAD	kanadský dolar	1,5187
JPY	japonský jen	140,90	HKD	hongkongský dolar	10,6741
DKK	dánská koruna	7,4657	NZD	novozélandský dolar	1,5863
GBP	britská libra	0,82720	SGD	singapurský dolar	1,7345
SEK	švédská koruna	8,9312	KRW	jihokorejský won	1 470,08
CHF	švýcarský frank	1,2186	ZAR	jihoafrický rand	14,5839
ISK	islandská koruna		CNY	čínský juan	8,5474
NOK	norská koruna	8,2455	HRK	chorvatská kuna	7,6540
BGN	bulharský lev	1,9558	IDR	indonéská rupie	15 607,64
CZK	česká koruna	27,423	MYR	malajsijský ringgit	4,4891
HUF	maďarský forint	308,89	PHP	filipínské peso	61,574
LTL	litevský litas	3,4528	RUB	ruský rubl	49,1646
PLN	polský zlotý	4,1739	THB	thajský baht	44,717
RON	rumunský lei	4,4603	BRL	brazilský real	3,1220
TRY	turecká lira	3,0138	MXN	mexické peso	17,9924
AUD	australský dolar	1,4886	INR	indická rupie	82,9736

[1] *Zdroj*: referenční směnné kurzy jsou publikovány ECB.

OPRAVY

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/05)

Na straně 22 se text týkající se státní podpory SA.37549 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37549 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	SAARLAND	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Saarland: Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft (Erhaltung genetischer Ressourcen EGR)	
Právní základ	— Gesetz über die Gemeinschaftsaufgabe "Verbesserung der Agrarstruktur und des Küstenschutzes" (GAK) vom 21. Juli 1988 (BGBl. I S. 1055) in der jeweils geltenden Fassung hier: Grundsätze für die Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft; — Verwaltungsvorschrift „Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft; — §§ 23 und 44 der Landeshaushaltsordnung (LHO) — Verwaltungsvorschrift über den Vollzug der Landeshaushaltsordnung (VV-LHO)	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Agro-environmentální závazky	
Forma podpory	Přímý grant	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 0,02 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 0,02 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	1.1.2014 - 31.12.2014	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Ministerium für Umwelt und Verbraucherschutz Keplerstraße 18, 66117 Saarbrücken	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/06)

Na straně 23 se text týkající se státní podpory SA.37572 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	9.12.2013	
Číslo podpory	SA.37572 (2013/N)	
Členský stát	Itálie	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Aid for animal welfare measures (Bolzano)	
Právní základ	Legge provinciale 14 dicembre 1998, n. 11, e successive modifiche Articolo4, comma 1, lettera g)	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Závazky pro dobré životní podmínky zvířat	
Forma podpory	Jiná	
Rozpočet	—	
Míra podpory	0 %	
Délka trvání programu	1.1.2014 - 31.12.2014	
Hospodářská odvětví	Všechna hospodářská odvětví způsobilá k získání podpory	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Ripartizione provinciale agricoltura Via Brennero 6, 39100 Bolzano	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/07)

Na straně 24 se text týkající se státní podpory SA.37587 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37587 (2013/N)	
Členský stát	Francie	
Region	—	Smíšené oblasti
Název (a/nebo jméno příjemce)	Aides à la recherche et au développement dans le secteur de la viande, des produits carnés, des ovoproduits, du lait et des produits laitiers	
Právní základ	articles L. 621-1 et suivants du code rural et de la pêche maritime	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Výzkum a vývoj	
Forma podpory	Jiná	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 9,6 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 1,6 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	do 31.12.2019	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/08)

Na straně 24 se text týkající se státní podpory SA.37588 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	19.12.2013	
Číslo podpory	SA.37588 (2013/N)	
Členský stát	Francie	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Programmes pour l"installation et le développement des initiatives locales (PIDIL)	
Právní základ	— articles D. 343-34 et suivants du code rural et de la pêche maritime — articles L. 1551-1 et suivants du code général des collectivités territoriales	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Jiné	
Forma podpory	Přímý grant	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 12 (v milionech)	
Míra podpory	%	
Délka trvání programu	1.1.2014 - 31.12.2015	
Hospodářská odvětví	Všechna hospodářská odvětví způsobilá k získání podpory	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm"

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/09)

Na straně 25 se text týkající se státní podpory SA.37607 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37607 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	HESSEN	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Hessen- Beihilfen im Zusammenhang mit dem Transport und der Beseitigung von Falltieren	
Právní základ	§ 15 Absatz 2 des Hessischen Ausführungsgesetzes zum Tierseuchengesetz	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Choroby zvířat	
Forma podpory	Dotované služby	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 24,5 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 3,5 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	01.01.2014 - 31.12.2020	
Hospodářská odvětví	Všechna hospodářská odvětví způsobilá k získání podpory	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Die Landkreise in Hessen	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/10)

Na straně 26 se text týkající se státní podpory SA.37666 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37666 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	BAYERN	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Bayern: Bayerisches Bergbauernprogramm, Teil B - Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirschaft (BBP-B);	
Právní základ	— Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2011; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2014; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Art 23 und 44 der BayHO einschl. Verwaltungsvorschriften	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Investice v zemědělských podnicích	
Forma podpory	Přímý grant	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 6 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 2 (v milionech)	
Míra podpory	%	
Délka trvání programu	01.01.2014 - 31.12.2016	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Ämter für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten Südliche Landkreise Bayerns	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/11)

Na straně 28 se text týkající se státní podpory SA.37689 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37689 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Bund: Weinfonds	
Právní základ	§§ 37 ff. Weingesetz Weinfonds-Verordnung	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Reklama (AGRI)	
Forma podpory	Dotované služby	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 72 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 12 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	01.01.2014 - 31.12.2019	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung Deichmanns Aue 29, 53179 Bonn	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/12)

Na straně 29 se text týkající se státní podpory SA.37692 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	9.12.2013	
Číslo podpory	SA.37692 (2013/N)	
Členský stát	Lotyšsko	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Setting up of buffer zones	
Právní základ	Ministru kabineta 2010.gada 23.marta noteikumi Nr.295 "Noteikumi par valsts un Eiropas Savienības lauku attīstības atbalsta piešķiršanu, administrēšanu un uzraudzību vides un lauku ainavas uzlabošanai"	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Agro-environmentální závazky	
Forma podpory	Přímý grant	
Rozpočet	—	
Míra podpory	0 %	
Délka trvání programu	1.1.2014 - 30.12.2015	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Lauku atbalsta dienests Republikas laukums 2 LV-1981	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/13)

Na straně 31 se text týkající se státní podpory SA.37739 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	18.12.2013	
Číslo podpory	SA.37739 (13/N)	
Členský stát	Německo	
Region	THUERINGEN	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Thüringen – Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen in Thüringen	
Právní základ	§ 44 ThürLHO i.V.m. Richtlinien zur Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen im Freistaat Thüringen	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Lesní hospodářství	
Forma podpory	Přímý grant	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 1,95 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 0,975 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	1.1.2014-31.12.2015	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Anstalt öffentlichen Rechts "Thüringen Forst", Thüringer Forstamt Frauenwald Forsthaus Alzunah, 98711 Frauenwald	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/14)

Na straně 32 se text týkající se státní podpory SA.37802 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37802 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Niedersachsen: Beihilfe für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Právní základ	Niedersächsisches Ausführungsgesetz zum Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz (Nds. AG TierNebG); Niedersächsische Richtlinie über die Gewährung von staatlichen Beihilfen für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Choroby zvířat	
Forma podpory	Dotované služby	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 79,5 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 26,5 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	01.01.2014 - 31.12.2016	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Niedersächsische Gebietskörperschaften Niedersächsische Tierseuchenkasse - anstalt des öffentlichen Rechts-Brühlstraße 9, D-30169 Hannover	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/15)

Na straně 33 se text týkající se státní podpory SA.37803 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	16.12.2013	
Číslo podpory	SA.37803 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	—	—
Název (a/nebo jméno příjemce)	Baden-Württemberg Zuschuss für die Tierkörperbeseitigung von gefallenen Tieren	
Právní základ	— Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz vom 25.1.2004 (BGBl. I S. 82) — Gesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes vom 14.12.2004 (GBl. S. 914)	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Choroby zvířat	
Forma podpory	Dotované služby	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 60 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 10 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	01.01.2014 - 31.12.2019	
Hospodářská odvětví	ZEMĚDĚLSTVÍ, LESNICTVÍ A RYBÁŘSTVÍ	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Stadt- und Landkreise	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce: http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Úřední věstník Evropské unie C 50 ze dne 21. února 2014)

(2014/C 92/16)

Na straně 34 se text týkající se státní podpory SA.378322 zrušuje a nahrazuje tímto:

„Povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU

Případy, k nimž Komise nevznáší námitku

(Text s významem pro EHP, kromě produktů, na něž se vztahuje příloha I Smlouvy)

Datum přijetí rozhodnutí	18.12.2013	
Číslo podpory	SA.37822 (2013/N)	
Členský stát	Německo	
Region	RHEINLAND-PFALZ	Smíšené oblasti
Název (a/nebo jméno příjemce)	Rheinland-Pfalz; „Beihilfe zu den Kosten der Entfernung und Beseitigung gefallener Tiere, für die Beiträge zur Tierseuchenkasse gezahlt werden“	
Právní základ	Landesgesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes (AGTierNebG) von 2010	
Typ opatření	Režim podpory	—
Cíl	Choroby zvířat	
Forma podpory	Dotované služby	
Rozpočet	Celkový rozpočet: EUR 30 (v milionech) Roční rozpočet: EUR 5 (v milionech)	
Míra podpory	100 %	
Délka trvání programu	do 31.12.2019	
Hospodářská odvětví	Živočišná výroba	
Název a adresa orgánu poskytujícího podporu	Ministerium für Umwelt, Landwirtschaft, Ernährung,Weinbau und Forsten Kaiser-Friedrich-Straße 1	
Další informace	—	

Závazné jazykové znění rozhodnutí bez důvěrných údajů lze nalézt na této internetové stránce:

http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm“

2014/C 92/15 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 42

2014/C 92/16 Oprava povolení státní podpory podle ustanovení článků 107 a 108 SFEU – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku (Úř. věst. C 50 ze dne 21.2.2014) 43

CS

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS